

Ngày Đông Nắng Ấm

Contents

Ngày Đông Nắng Ấm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	20
4. Chương 4: Ngoại Truyện: Kỳ Khả Thu Miệng Qua	29

Ngày Đông Nắng Ấm

Giới thiệu

Thể loại: Ôn nhu sẵn sóc sủng nịch bác sĩ công X lăm lờ tiểu khả ái thụ, cực kỳ đáng yêu, ấm áp bánh ngọt, đoản văn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-dong-nang-am>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Hắc xì!” Từ phổi Văn Tiểu Sơn phát ra một tiếng hắt hơi rất lớn, bị Kỳ Khả Thu ghét bỏ cầm một bọc khăn giấy nện trúng.

Gần đây cậu bị cảm mạo, lúc xì mũi sẽ cảm thấy hơi đau, cậu sờ chớp mũi hồng hồng, nhe răng trợn mắt soi gương, muốn nhìn thử rốt cuộc mũi mình có cái thứ gì dài dài bên trong lại không có kết quả.

Tật xấu không lớn không nhỏ này, tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng dù sao vẫn khiến người khác khó chịu, đúng lúc hôm nay là chủ nhật, Văn Tiểu Sơ bị chủ quản tạm thời gọi đến công ty sửa chữa hạng mục, giữa trưa mới thả cậu đi, cậu buồn bực nhàm chán, đi dạo dọc theo đường phố, đúng lúc đi ngang qua bệnh viện, bèn dự tính vào xin khám bệnh.

Y tá nhỏ hướng dẫn xem bệnh đang nghịch cái mũ y tá màu trắng, âm thanh ngọt ngào vô cùng, lộ ra hai lúm đồng tiền nhân nhật, mời cậu đến lầu 3 khoa tai mũi họng tìm bác sĩ Giang.

Hôm nay vận khí của Văn Tiểu Sơ rất tốt, bệnh nhân không nhiều, chờ một lúc đã vào phòng.

Bác sĩ không mang khẩu trang, đang cúi đầu viết bệnh án, ngẩng đầu nhìn Văn Tiểu Sơ một cái, chỉ chỉ ghế nói: “Ngồi.”

Văn Tiểu Sơ trợn to hai mắt, cảm thấy mặt mình dần nóng lên, có lẽ là đỏ, mũi giống như ứ máu vậy.

Mặt mũi bác sĩ trẻ tuổi anh tuấn vô cùng, đôi mắt to rất có thần, đuôi mắt lại hẹp dài, là kiểu mắt cậu thích nhất, mặc áo blouse trắng phẳng phiu, cổ áo nhung mềm mại hơi để lộ hình dạng của xương quai xanh, là

loại tùy ý sexy, hơn nữa không chỉ có vẻ ngoài hoàn hảo, ngay cả thái độ cũng ôn hòa, lúc nhìn anh nở nụ cười, giống như ánh mắt trời âm áp giữa mùa đông vậy.

Thấy anh vẫn còn viết bệnh án, Văn Tiểu Sơ cúi nhìn bảng tên trước ngực anh —— Giang Chấn.

Tên rất hay, Văn Tiểu Sơ thầm khen trong lòng, mặc dù cậu không nói ra được rốt cuộc hay chỗ nào. Sau đó cậu lại thở dài trong lòng, hôm nay đến xem cái mũi không đẹp để này, nhất định sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của mình, cậu cảm thấy phần đẹp nhất của mình là ngón tay, dứt khoát nói tay mình có bệnh, để bác sĩ thưởng thức một chút cũng thật tốt.

Nhưng đây là khoa tai mũi họng, cậu lập tức bỏ cái suy nghĩ ngu xuẩn này.

Giang Chấn viết xong bệnh án trên tay, ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Văn Tiểu Sơ vùi trong cái khăn choàng cổ màu đỏ rất dày, lông mày hơi cau lại, không biết đang phiền não cái gì.

Anh để bút xuống, hỏi: “Khó chịu chỗ nào?”

Văn Tiểu Sơ lấy lại tinh thần, nhìn chằm chằm bác sĩ đẹp trai trước mặt không chịu rời mắt, chỉ chỉ mũi nói: “Trong mũi hơi đau, giống như có thứ gì dài dài ấy.” Cậu giơ đầu ngón tay ấn lên chóp mũi, “Bình thường không đau, lúc lấy tay ấn mạnh mới có cảm giác.” Cậu túm mình thành cái mũi heo, “Lúc như vậy mới đau, chỉ là không đau lắm.” Cậu thấy biểu cảm bác sĩ hơi khó hiểu, vội an ủi anh.

Giang Chấn còn chưa lên tiếng, cậu đã thấy mình trong cái gương bên cạnh, nói: “Có lẽ là lúc biến thành heo mới đau. Cổ họng cũng hơi đau, có điều tôi biết bệnh của mình, bởi vì tôi bị cảm.”

“...” Khóe miệng bác sĩ Giang giật một cái, chuẩn bị làm kiểm tra cho cậu, “Há miệng.”

“A? Miệng?” Văn Tiểu Sơ ngần ra, “Không phải nên mở mũi to ra sao?”

“Cậu mở to mũi sao?” Giang Chấn bị chọc cười, “Trước tiên tôi phải xem cổ họng của cậu đã.”

Văn Tiểu Sơ hơi ử rượu, dè dặt há miệng, cố gắng làm khẩu hình duyên dáng.

“... Mở to nữa.” Giang Chấn nâng cằm cậu.

“A ——” Văn Tiểu Sơ mở to miệng.

Giang Chấn chơi đùa vài cái trong miệng cậu.

Văn Tiểu Sơ hơi hối hận, cậu không nên ăn điểm tâm thịt bò tiểu long bao[1], lúc đánh răng cũng không biết có chải sạch không, sớm biết đã mua nước súc miệng về rồi, thời cơ bao giờ cũng giữ lại cho người có chuẩn bị, chỉ ít trước khi cậu vào phòng đã nhai hai mảnh kẹo cao su, để cho giọng mình trở thành ngọt ngào mát mẻ, để bác sĩ đẹp trai lưu lại ấn tượng tốt mới được.

[1] Tiểu long bao []: bánh bao đựng trong lồng tre nhỏ.

“Có chút chứng viêm, trước hết cho cậu một hộp Spectinomycin, nếu như không hết thì phải đến bệnh viện truyền nước biển biết không?”

“Sao... Truyền nước biển là truyền ở đâu? Có thể ngồi ở bên cạnh anh không?”

Văn Tiểu Sơ từ bé đã không sinh bệnh như thế, vốn không đến bệnh viện. Cậu nghĩ nếu như mình bị bệnh tai mũi họng có thể ngồi ở phòng khám bên trong vào nước biển, để bác sĩ Giang giúp mình truyền dịch thì thật tốt.

“... Đương nhiên không thể, nếu như nhiều người không có chỗ, cậu cũng có thể đến ngồi ở đại sảnh, tự mình nâng. Hơn nữa tôi cũng không thể mỗi ngày đều xem bệnh.” Giang Chấn vỗ vỗ cậu, ra hiệu cho cậu ngồi vào một chiếc máy kì lạ bên cạnh.

Lần đầu Văn Tiểu Sơ làm mô mũi[2], cảm thấy rất khó chịu, mà thân thể khó chịu cũng không bằng cơn khó chịu trong lòng cậu. Cậu rất khó tưởng tượng, trong mũi mình đang luồn vào một cái ống thật dài trông xấu xí cỡ nào, cũng may bác sĩ Giang chỉ xem sơ qua, không thôi mình sẽ biến thành cái xác gây cười mất, bản thân cậu chỉ hy vọng ít nhất có thể bày ra hình tượng của một người bình thường.

[2] Tên gốc là Nasal speculum, dụng cụ y học dùng trong khoa Tai Mũi Họng.

May mà kiểm tra kết thúc rất nhanh, bệnh của mình cũng không có triệu chứng gì nghiêm trọng, bác sĩ Giang mở thuốc mỡ bảo mình phải theo lời bác sĩ bôi lên và chườm nóng đúng giờ, cậu rất ngoan ngoãn đồng ý.

“Cậu cảm mạo không tốt, còn hơi nhiệt, nhớ phải uống nước nhiều, ăn uống thanh đạm, ít ăn đồ cay để kích thích, cậu có uống rượu hút thuốc không?” Giang Chấn cúi đầu viết đơn thuốc.

“Tôi không hút thuốc không uống rượu, nếp sống tốt vô cùng. Nhưng nếu như buổi tối có người mời tôi, có lúc sẽ đến quán bar ngồi một chút.” Văn Tiểu Sơ đáp, trông thấy Giang Chấn ngẩng đầu nhìn cậu bèn vội bổ sung thêm, “Với đồng nghiệp.”

Giang Chấn nhìn hai mắt cậu, cúi đầu tiếp tục viết, từ góc độ này có thể thấy sống mũi cao thẳng của bác sĩ Giang, lông mi đen ngòm dài nhọn giống như hai cây bàn chải nhỏ, run run theo động tác chớp mắt, càng nhìn anh càng thích, càng cười tí mắt sắp lại càng gần.

Giang Chấn vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của Văn Tiểu Sơ, cười rất vui vẻ, chỉ có thể mỉm cười theo phép lịch sự.

Mặt mũi Văn Tiểu Sơ hết sức vô hại, cậu là nhân viên ngồi trong văn phòng, quanh năm không thấy ánh mặt trời, da dễ trắng nõn, gò má mềm mại, lúc này vùi trong khăn quàng cổ, giống như quả đào phấn hồng trong trắng. Về bề ngoài biểu thị tầm quan trọng. Nếu là một người vạm vỡ vẻ ngoài thô bỉ nhìn anh cười như vậy, có lẽ tay phải Giang Chấn sẽ nắm chặt bút máy, tùy thời chuẩn bị vật lộn. Nhưng mà loại vẻ ngoài khôn khéo khiến người yêu thích như Văn Tiểu Sơ, cũng rất dễ cho người khác thiện cảm, khiến người khác giảm bớt phòng bị.

Bệnh cũng xem xong, Văn Tiểu Sơ cũng không có lý do ở lại mà không đi. Cậu đi một bước quay đầu ba lần, lưu luyến ra khỏi phòng, hận không thể để mũi mình dài hơn, kiểm tra nhiều hơn.

Người kế tiếp là một bà cụ ngồi dựa vào chỗ cửa, thấy Văn Tiểu Sơ đi ra, bà hơi run rẩy chống gậy đứng lên lớn tiếng nói: “Chàng trai xem xong rồi ——?”

Văn Tiểu Sơ thấy vậy cũng lớn tiếng nói: “Xem xong rồi —— đến phiên bà ạ ——”

“Thật tốt...” Bà cụ run lấy lấy đi vào trong.

Văn Tiểu Sơ chìa tay giúp bà giữ cửa, bà cụ để lộ một nụ cười nhăn nhúm, nhìn cậu gật đầu một cái rồi cảm ơn.

Cậu nhìn bên trong, thấy hai mắt Giang Chấn sáng ngời nhìn cậu, khóe miệng còn chứa ý cười.

Y tá quét phiếu xong, Văn Tiểu Sơ cau mày nhìn số dư trong tờ đơn, nghĩ thầm, cái này đủ để mình bệnh mấy lần, vé vào cửa của bác sĩ Giang thật quá mắc.

Đẩy cửa bệnh viện ra, cơn lạnh lập tức tấn công, cậu dùng khăn quàng cổ bọc lấy mình, chạy khỏi bệnh viện.

Hôm nay đúng là một ngày tốt lành, gặp được một vị bác sĩ anh tuấn lại nhiệt tình như vậy.

Văn Tiểu Sơ vui vẻ mấy ngày.

Lần thứ hai đến bệnh viện là do công ty tổ chức kiểm tra sức khỏe, tất cả nhân viên đều ngồi xe buýt đến đây, sau khi nhận tờ đơn liền không có quy tắc chạy vọt khắp nơi. Tiểu Văn tay chân lạnh lẽo hơn nhiều, trước tiên làm xong tất cả hạng mục rồi đến cửa hàng nhỏ bên cạnh mua đồ nóng uống.

Tiếc là lúc làm kiểm tra không thấy bác sĩ Giang, trong lòng cậu cảm thấy rất thất vọng, nhưng cũng biết bác sĩ Giang hẳn sẽ không làm bác sĩ kiểm tra.

Cậu ngồi ở ngoài quán trong vườn hoa bệnh viện, ôm đồ uống nóng nhâm nhi từng chút từng chút, bởi vì phải kiểm tra sức khỏe, cho nên cậu không có ăn điểm tâm, ngay cả thức ăn đêm cũng không ăn, hiện tại đói bụng đến nổi bụng kêu âm ỉ.

Giang Chấn mới từ lầu cấp cứu đi ra, liền thấy cái đầu bù xù và khăn quàng lông màu đỏ chói mắt của Văn Tiểu Sơ.

Anh lập tức nhớ đến mấy ngày trước có một bệnh nhân ngực vô cùng, cậu vùi trong cái khăn quàng cổ nhìn qua rất ấm áp, mặc áo màu trắng, ở mùa đông xơ xác tiêu điều lại tỏ ra vô cùng tươi sáng. Anh đi một đoạn đến lầu khám bệnh, suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười, lại quay đầu trở về.

Kỳ Khả Thu thật là đáng ghét, mình lẽ ra phải về sớm ăn cơm, nếu không phải cô ta kéo mình đi ăn đậu da cuốn[3] gì đó, dây dây dưa dưa làm kiểm tra, mình đã sắp chết đói còn phải ngồi ở đây chờ cô ta.

Văn Tiểu Sơ phiền não cắn ống hút, lắc lư qua lại giữa ăn uống và nghĩa bạn[4].

[4] tình nghĩa bạn bè???

Sau khi Giang Chấn đến gần mới thấy, biểu tình của Văn Tiểu Sơ biến hóa đa dạng, ban đầu là biểu cảm cau mày mặt đầy khó chịu, sau đó không biết nghĩ đến điều gì, lại từ từ giãn ra, lộ ra dáng vẻ khát khao và thỏa mãn.

Hai tay cậu cầm một hộp giấy đựng trà sữa, là đồ uống nóng hạn mùa đông trong siêu thị 24 giờ của bệnh viện, thỉnh thoảng cậu sẽ cúi đầu hút một hớp, không biết nghĩ đến chuyện vui vẻ gì, hai mắt cong thành trăng lưỡi liềm nho nhỏ.

“Ha ha ha...” Văn Tiểu Sơ cười ngu.

“...” Giang Chấn thấy cậu ảo tưởng đến hết sức tập trung, không biết có định bắt chuyện hay không.

Lúc này Văn Tiểu Sơ từ từ tỉnh táo lại, phát hiện có người ở gần đây, vừa lấy lại tinh thần đã phát hiện vẻ mặt Giang Chấn cười như không cười, sững sờ mấy giây, cậu mới chợt phản ứng kịp, cuống cuống đứng lên: “Bác sĩ Giang trùng hợp vậy anh cũng đến kiểm tra sức khỏe à?”

Nói xong cậu liền hối hận bản thân không biết lựa lời: “Tôi không phải muốn nói câu này...”

“Tôi đi nhận ca, nhìn thấy cậu ngồi đây, muốn đến đây bắt chuyện.” Giang Chấn giơ văn kiện trên tay lên.

Hả, anh ấy muốn chủ động bắt chuyện với mình.

Lúc này Văn Tiểu Sơ mới cảm thấy then thùng, mặt cậu từ từ biến đỏ, nhanh chóng hòa tan cùng cái khăn quàng lông màu đỏ rực to lớn, khiến Giang Chấn chợt nhớ hai quả táo mà y tá vừa mới để trên bàn phòng mình kia.

Văn Tiểu Sơ nhìn đến then thùng, hai người nhất thời rơi vào trầm mặc, cậu cảm thấy bầu không khí như vậy rất khó xử, vội vàng đưa tay chỉ chỉ ghế dài nói: “Bác sĩ Giang mời anh ngồi.”

“... Không cần, tôi chỉ đến chào hỏi.” Giang Chấn bật cười, trời đông giá rét, ngồi ở đây làm gì.

Ai, mình còn nói lời ngu ngốc, Văn Tiểu Sơ có chút giận bản thân.

Cậu sắp bị mình làm cho tức khóc, trong lòng mắng chửi kẻ vô tội Kỳ Khả Thu, hại mình bị mất mặt trước mặt nam thần an tuấn.

“Cậu đến kiểm tra sức khỏe à? Có phải không ăn điểm tâm không?” Giang Chấn tốt bụng vô cùng, không có chê cười mình.

“Ừm, Kỳ Khả Thu nói muốn mời tôi ăn đậu da cuốn, nếu không phải tôi ở đây chờ cô ta, tôi vốn cũng không muốn chờ cô ta, nhưng lại không tiện từ chối, cô ta rất khó dây dưa...” Văn Tiểu Sơ nhìn vẻ mặt đẹp trai ôn hòa của Giang Chấn, vừa nói vừa nhìn ra bên ngoài, “Mà tôi cũng rất muốn ăn đậu da cuốn... Kỳ Khả Thu còn chưa ra...”

“Kỳ... Kỳ cái gì?” Cái tên kỳ quái, người này thật thú vị, bạn cậu cũng rất thú vị.

“Kỳ Khả Thu, không phải Khởi Khả Tu[5], nhưng cô ta thật sự luôn làm người khác tức giận, cho nên bản thật cũng thật đáng ghét.” Văn Tiểu Sơ giải thích, “Cô ta thường hay đến tìm tôi ăn cơm chung, cô ta nói tôi không được cười nhạo tên người khác, thật ra trong lòng tôi đều lạnh lẽo cười cô ta, không biết sao ba mẹ cô ta lại đặt cho cô ta cái tên như vậy...”

[5] Kỳ Khả Thu [/qíkěqiū] đồng âm với Khởi Khả Tu [/qǐkěxiū]

= chikushou [], súc vật, súc sinh, thú vật, vũ phu, kẻ cục súc. Ý chỉ đáng giận, kinh tởm, buồn nôn [Nhật Ngữ].

Giang Chấn hơi im lặng, Văn Tiểu Sơ ở đó một mình lảm nhảm không ngừng, giống như chế ra lời nói nhằm vậy.

“Ừ... thế tôi về đây.” Giang Chấn vừa nói, thấy Văn Tiểu Sơ lộ ra biểu tình thất vọng, lại hỏi: “Cậu hết cảm mạo chưa? Cổ họng còn đau không? Mũi thì sao?”

“Không đau.” Văn Tiểu Sơ vô cùng tiếc nuối, tuy rằng cậu rất muốn tiếp tục nhận sự quan tâm của bác sĩ Giang, nhưng cậu không nghĩ sẽ nói dối trước mặt anh, “Chỉ là hơi đối.”

“... Vậy chúng ta ăn điểm tâm đi?” Giang Chấn nghĩ một chút, mở lời mời.

Văn Tiểu Sơ sững sờ, không nghĩ rằng hôm nay vận may lại phủ đầu như vậy, nháy mắt đã quên bèn Kỳ Khả Thu, “Được ạ! Bác sĩ Giang anh muốn ăn gì? Tôi mời anh ~”

Giang Chấn cười một cái nói: “Không phải cậu muốn ăn đậu da cuốn sao? Chúng ta đi ăn đi.”

“Được được được.” Cậu muốn kéo Giang Chấn đi, lại nhớ anh còn mặc áo blouse trắng, bèn nói, “Anh có muốn thay áo không? Không cần đi làm sao? Anh muốn trốn ca cùng tôi đi ăn điểm tâm sáng sao?” Nghĩ đến bác sĩ Giang vì cậu mà làm chuyện này, cậu không kiềm được xúc động.

“Tôi thay ca, giờ đã hết giờ làm, thay quần áo là có thể đi.” Giang Chấn đã quen nghe cậu nói linh tinh, dẫn cậu vào phòng khách rồi lên phòng nghỉ, “Cậu ở bên ngoài chờ tôi một chút, sẽ xong ngay.”

“Được được, anh từ từ thay.”

Giang Chấn vào phòng nghỉ thay quần áo, Văn Tiểu Sơ ở bên ngoài hưng phấn bưng khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi cười ngây ngô.

Sau đó cậu nhắn tin cho Kỳ Khả Thu, vô cùng không có chữ tín vứt bỏ cô, Kỳ Khả Thu tức giận gọi lại cũng nhắn tắt.

Giang Chấn thay quần áo xong đi ra, anh mặc một chiếc áo khoác bông màu đen và một cái áo lông màu nâu nhạt quanh cổ áo, nhìn qua vô cùng mềm mại, còn cầm một bộ bao tay len sợi, nói: “Buổi tối hôm qua tôi không lái xe, chúng ta ngồi xe buýt đi.”

“Được.” Văn Tiểu Sơ nghe anh nói cái gì cũng được.

Hai người ở trạm xe buýt trước cửa bệnh viện chờ xe. Nhiệt độ hôm nay rất thấp, may là không có gió, có thể lạnh đến đông cả người, cậu thấy lỗ tai Giang Chấn lạnh đến hồng hồng, rất muốn chìa tay che kín cho anh, còn muốn đem khăn quàng cổ dài của mình chia cho anh, thế nhưng lại cảm thấy hành động như vậy rất mập mờ, thật sự quá thẹn thùng.

“Trên mặt tôi dính lọ sao?” Có lẽ cảm giác Văn Tiểu Sơ cứ nhìn chăm chăm anh suốt, Giang Chấn bỗng quay đầu.

“Hai mắt có vành đen...” Văn Tiểu Sơ cẩn thận chỉ chỉ, “Có phải trực đêm rất vất vả không?”

“Do hôm qua cấp cứu, bệnh nhân hơi nhiều, bởi vì bây giờ bệnh viện đang thiếu người.” Lông mày Giang Chấn hơi nhíu, lần đầu tiên lộ ra dáng vẻ phiền não trước mặt Văn Tiểu Sơ, “Hơn nữa quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân không tốt, nên so với ca ngày bao giờ cũng mệt hơn một chút.”

Anh chỉ đơn giản giải thích một chút với Văn Tiểu Sơ, nhưng Văn Tiểu Sơ thường xuyên xem tin tức trên xã hội thấy tin bác sĩ cấp cứu bị chém giết, cảm thấy vô cùng khổ sở.

“Vậy thì thật vất vả cho anh.” Cậu thành tâm thành ý nói.

“Nếu như bệnh nhân nào cũng ngoan như cậu thì thật tốt.” Lông mày Giang Chấn giãn ra, cười sờ đầu cậu một cái, đẩy đẩy cậu, “Lên xe.”

Văn Tiểu Sơ được Giang Chấn xoa một tý, giống như được Chúa Thánh ban phước, vui vẻ đến choáng váng lên xe, trong lòng như ôm con nai nhỏ, cái gì cũng quảng sau đầu, Giang Chấn bỏ tiền cho hai người phía sau.

Hai người ngồi song song ở chỗ gần cuối, quần áo mùa đông rất dày, cả hai khó tránh phải ngồi sát nhau, Văn Tiểu Sơ hết như thiếu nữ then thùng rút mình lại, hai chân thẳng tắp, mỗi một hành động nhỏ của đôi phương cũng đủ khiến tim cậu đập bùm bùm.

Giang Chấn thấy cậu rút lại, tưởng cậu đang lạnh, hỏi cậu có muốn dùng bao tay hay không.

Văn Tiểu Sơ vội lắc đầu, đan hai cái móng vuốt lại với nhau, giống như ông cụ non vùng Đông Bắc.

Giang Chấn cười rộ lên, kéo hai tay cậu ra khỏi áo, chia cho cậu một cái bao tay. Bên trong cái bao tay kia còn mang theo xúc cảm ấm áp của bác sĩ Giang, toàn thân Văn Tiểu Sơ cũng ấm áp lên, cảm thấy nhân sinh đẹp nên có hơi không thực tế.

Tiệm bán đậu da cuốn là một cửa tiệm cũ mười mấy năm, ẩn mình ở góc vắng vẻ trong đường phố, điều kiện vệ sinh bình thường, may mà Giang Chấn làm bác sĩ cũng không có tính khiết phích.

Đã đến đoạn thời gian nhiệt độ thấp nhất mùa đông, bên đường còn chống bàn nhỏ, trong nồi nấu bốc lên hơi nóng hừng hực của sữa đậu nành, một số người chỉ đơn giản ăn bánh quẩy và nước luộc thịt hoành thánh, rau cải muối ớt lại ít. Khẩu vị tốt, giống như Văn Tiểu Sơ, bọn họ gọi phần đậu da cuốn cho hai người, một đĩa rau cải bên ngoài, hai bát sữa đậu nành, phần của mình thì cho thêm một muỗng đường, lại thêm một ít hành cho hai người ăn.

Sương mù bốc lên, hương thơm lay động khắp nơi, tràn đầy nhân đậu da cuốn, thơm đến không gì sánh được, cắn một cái thì nước canh đậm đà chảy ra, hai người vừa dúi một đều ăn tương đối thỏa mãn.

Văn Tiểu Sơ ăn một nửa thì bắt đầu nói gần đây đang chiếu bộ phim cung trang[6] rất nóng sốt, Giang Chấn cũng đang theo dõi, hai người lại thảo luận đến nội dung bộ phim.

[6] cung trang: ăn mặc lố trong cung gọi là “cung trang”.

“Tại sao đàn ông trong phim đều yêu thích đáng vẻ như chim cú của nhân vật nữ chính vậy chứ? Có bao nhiêu tình cảm với nhân vật phụ chứ... A thật muốn ăn chim cú chiên...”

“Người nam hai yêu là khuê mật, có phải bởi vì hấn yêu khuê mật nên mới sinh hận không?” Giang Chấn dùng đũa chia hành ra hai phần.

“Cái gì? Cái gì? Không phải tập trước hấn còn muốn sống muốn chết vì nữ chính sao?” Văn Tiểu Sơ hét sức hoang mang, “Làm sao anh biết? Anh có biết tình tiết kế tiếp của mấy nhân vật trong phim không?... Mạng lưới của bác sĩ thật rộng, không đúng, anh spoil phim!” Cậu kêu rên một tiếng.

“Thật xin lỗi... Tôi nhất thời quên mất, tôi không biết phim, nhưng không phải vừa rồi mới đăng liên tiếp mấy tập sao?”

“Há... Thì ra anh là thành viên cao cấp...” Có thể xem nhiều hơn thành viên bình thường hai tập.

Cậu vì phim mà tự mình cảm thấy vô cùng ử rử, Giang Chấn thấy biểu cảm khổ sở của cậu, áy náy nói: “Thế như vậy đi, tôi đưa tài khoản cho cậu, cậu cũng có thể xem trước giờ.”

“Được rồi... Chỉ có cách này...” Cậu gật đầu, chìm đắm trong bi thương không thể tự thoát ra, bình thường cậu ghét nhất spoil phim, nhưng lại hoàn toàn không cách nào tức giận với Giang Chấn, đành phải hóa phần nộ thành bi thương.

Giang Chấn nhìn đáng vẻ khổ sở của cậu cũng cảm thấy hết sức buồn cười, anh cảm thấy chỉ cần ở chung một chỗ với Văn Tiểu Sơ thì sẽ cười đến hợp bất long chủ[7].

[7] Cười đến hợp bất long chủ []: [Thoát ý] Cười đến không ngậm miệng lại được.

Bọn họ ăn sạch sẽ bữa sáng, sau đó đứng lên nhường chỗ cho người khác.

“Tổng cộng 28, quét mã bên kia. Hai bát sữa đậu nành —— bánh mì chờ một chút ——” Ông chủ bận rộn đến không ngừng đầu.

Văn Tiểu Sơ vội giành trước lấy điện thoại di động ra, “Tôi đi tôi đi.”

Giang Chấn cũng không tranh với cậu, giúp cậu lấy sợi vụn dính trên khăn quàng cổ xuống.

Khi đến lúc phải trả tiền, cậu bỗng dừng lại, nháy mắt bất động.

“Làm sao vậy?” Giang Chấn đợi nửa ngày, thấy cậu vẫn chưa trả tiền xong, ló đầu vào hỏi.

“Ày... Không có tiền... Không đúng không đúng!” Cậu thật sự rất muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, dù cậu có nghèo đi nữa cũng không thể ngay cả tiền ăn sáng cũng không trả nổi.

Chỉ là cậu bỗng nhớ đến Kỳ Khả Thu có kinh nghiệm xem mắt phong phú. Cô từng nói, nếu như thấy vừa ý đối tượng hẹn hò, thì phải tranh thủ để đối phương trả tiền, như vậy mình mới có thể mượn cớ lần sau mời lại, còn nếu như không vừa ý đối tượng, phải mau tính tiền mình, để đối phương khỏi có cơ hội dây dưa.

Cậu còn muốn ăn cơm cùng bác sĩ Giang.

Văn Tiểu Sơ khê cần răng, quyết định mặt dày nói: “Bác sĩ Giang, anh trả tiền đi...”

“Sao?” Giang Chấn nghe vậy thì không nhịn được cười, “Cậu thật sự không có tiền?”

“Ày... Cũng không phải như vậy...” Văn Tiểu Sơ cảm thấy vô cùng nhục nhã, nhưng lại không muốn buông tha cơ hội này, nếu không cậu không biết khi nào mới có thể gặp lại Giang Chấn, “Lần này anh trả tiền đi, lần sau tôi lại mời anh, xin anh xin anh đó...”

Giang Chấn nín cười đến nội thương, trên mặt còn muốn giữ gìn lòng tự trọng cho Văn Tiểu Sơ, giả vờ bình tĩnh trả tiền.

Hai người ăn uống no đủ, Văn Tiểu Sơ còn muốn dây dưa một hồi với Giang Chấn, nhưng biết anh bận rộn cả đêm, mặc dù trên khuôn mặt anh tuấn ý cười vui vẻ, mặc dù đôi mắt ôn hòa thông suốt, nhưng vẫn không che giấu được vẻ mệt mỏi, cậu rất đau lòng, muốn để bác sĩ về nhà ngủ, thế là đề nghị ai về nhà này, dọc đường đi còn vất đến óc muốn xin số điện thoại của đối phương.

Kết quả đưa đến nơi tạm biệt cũng không nghĩ ra cách nào tốt, cậu muốn đập nôi chìm thuyền[8], chẳng qua mình đến bệnh viện vài lần, thế nào cũng thả bỏ câu[9] cho Kỳ Khả Thu, lòng dạ đàn bà hẹp hòi chắc chắn sẽ đánh mình đến vào bệnh viện.

[8] Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

[9] Mình nghĩ chắc là cho leo cây như bên mình ấy.

Không ngờ Giang Chấn lại mở miệng trước: “Hay chúng ta add WeChat đi, tôi gửi tài khoản thành viên cho cậu.”

Văn Tiểu Sơ nghe nói như vậy, quả là mở cờ trong bụng, trên trời như rớt xuống cái bánh có nhân, tính thật Giang Chấn thật là thân thiện chân thành hào phóng, tướng do tâm sinh[10], người đẹp tâm thiện, cậu vui vẻ add WeChat với Giang Chấn, cật lực khống chế bản thân không được hôn lên điện thoại.

[10] Tướng do tâm sinh []: nghĩa là diện tướng tốt hay xấu do tâm tính thiện hay ác tương ứng.

“Nhà chúng ta cách không xa, cái bao tay này đưa cho cậu, có thời gian thì trả lại tôi.” Giang Chấn thấy cậu cầm di động trong tay, đầu ngón tay lạnh đến hồng hồng, vì vậy đưa bao tay cho Văn Tiểu Sơ, bảo cậu về nhà cẩn thận một chút.

Văn Tiểu Sơ cũng không từ chối, dọc đường đi giống như tên biến thái ôm bao tay đi về nhà, về nhà việc đầu tiên chính là lấy bao tay giặt cẩn thận một lần, thêm chất làm mềm rồi để ở trước bàn coi như khích lệ tinh thần.

Lòng cậu tràn đầy vui vẻ, đang lăn ở trên giường tương tác với bác sĩ Giang, nhớ lại cái mũi anh tuấn, góc nghiêng đẹp trai, lông mi dày và ánh mắt dịu dàng như nước, không biết làm sao, cậu đột nhiên nhớ đến, hôm nay lên xe quên trả tiền.

Giang Chấn về nhà tắm, đi ra nhìn điện thoại, có một tin nhắn hoảng sợ trên đó: “A a a hôm nay tôi ngồi xe buýt quên trả tiền!”

Anh hơi tưởng tượng về mặt lúc này của Văn Tiểu Sơ, trả lời: “Không sao, tôi trả tiền rồi.”

Cách nửa ngày, tin nhắn mới hồi âm: “Ồ... Cảm ơn anh [oan ức] [oan ức]”

Giang Chấn cười cười, bỏ điện thoại xuống, chuẩn bị đi ngủ.

Ở trong nhà Văn Tiểu Sơ lại có chút khổ sở, cậu cảm thấy hôm nay mình giống như sâu gạo vậy, muốn ngồi xe lại xài tiền người ta, ăn cơm cũng muốn xài tiền người ta, còn lấy tài khoản thành viên của người ta, thật là tham lam!

Nhưng cậu vẫn không khổng chế được lòng hiếu kỳ, dùng tài khoản thành viên để xe hai tập phim mới nhất.

Quả nhiên là nam hai yêu khuê mật!

Giang Chấn hoàn toàn không biết mình vừa tiêu 30 đồng đã nuôi một con sâu gạo, anh cảm thấy chung sống với Văn Tiểu Sơ rất thú vị, sáng sớm lại được ăn món ngon, vì vậy đặc biệt vui vẻ chìm vào giấc ngủ.

Mặc dù Văn Tiểu Sơ rất muốn mời Giang Chấn ăn cơm ngay lập tức, thế nhưng cậu cũng biết chuyện này không thể quá gấp.

Vì vậy cậu quyết định đi mời người bạn duy nhất của mình Kỳ Khả Thu.

Kỳ Khả Thu còn đang tức giận chuyện cậu thả chim bồ câu lại cho mình, Văn Tiểu Sơ mua hẳn hai cái cánh gà xin lỗi cô, ban đầu định mỗi người một cái, vừa ăn vừa thảo luận, nhưng mà Kỳ Khả Thu lại nói xin lỗi như vậy không hiệu quả, không cho Văn Tiểu Sơ ăn, một mình cô ăn hai cái.

Văn Tiểu Sơ trông mong nhìn Kỳ Khả Thu tức giận gặm cánh gà, nói: “Nếu như tôi muốn mời một người đi ăn cơm, vậy dùng lý do gì cho tốt đây?”

“Hả? Thế này còn muốn lý do gì, đi, tôi ăn xong rồi chúng ta đi.”

“Trời ơi không phải cô! Tôi đang nói người khác...”

“Ai?” Kỳ Khả Thu chớp chớp mắt, nhìn chòng chọc Văn Tiểu Sơ, “Cậu vừa ý cô gái nào sao?”

“Không phải, là nam.”

Kỳ Khả Thu bỏ cánh gà xuống, nghiêm túc nói: “Thật hay giả? Cậu vừa ý một người đàn ông?”

“Không có vừa ý, tôi chỉ muốn mời anh ấy ăn một bữa cơm!” Bản thân Văn Tiểu Sơ còn không biết ý định và mục đích của mình, bị Kỳ Khả Thu nói thẳng ra như vậy, làm đỏ mặt.

“Tôi chỉ nợ người ta một bữa cơm, không thể cứ nợ như vậy.” Văn Tiểu Sơ lánh nặng tìm nhẹ[11], không nghĩ rằng thảo luận với Kỳ Khả Thu lại có thể nói đến chuyện của người ta.

[11] Lánh nặng tìm nhẹ []: ý chỉ né tránh trọng trách, chỉ gánh vác việc nhẹ nhàng. Cũng chỉ né tránh nội dung chính, chỉ nói những chuyện không quan trọng.

“Ồ hay, cậu bớt đi. Người trong lòng có mờ ám mới xoắn xuýt như vậy, nếu không thuận miệng mời, cậu xem cậu tiến công cho tôi, chẳng lẽ cũng ở nhà xoắn xuýt cả nửa ngày chỉ để nghĩ ra một đồng lý do?”

“Tôi với cô rất thân, với anh ấy cũng không thân như vậy.” Văn Tiểu Sơ rất âu sầu, “Nếu tôi nợ cô một bữa cơm thì tôi sẽ không trả...”

“Vậy cũng phải, ghét nhất là thiếu nợ những người không quen biết.” Kỳ Khả Thu tiếp tục gặm cái cánh gà thứ hai, “Không đúng, cậu dựa vào đâu mà nợ tôi không trả?”

“Tôi chỉ thuận miệng nói vậy...”

“Có thể thuận miệng nói ra suy nghĩ thật lòng của cậu ư, Văn Tiểu Sơ cậu thật là lòng dạ độc ác, nợ tôi tại sao không trả!” Kỳ Khả Thu không chịu bỏ qua, dầu dính đầy tay còn muốn đến nhéo cậu.

“Tôi chỉ suy nghĩ một chút, tôi vẫn chưa làm ra chuyện như vậy mà!”

“Không phải tiền đề của chuyện này là cậu muốn như vậy à?” Kỳ Khả Thu đúng thật nổi tiếng gần xa là thiên tài lô-gích.

Cuối cùng Văn Tiểu Sơ vẫn không giải thích được lại còn nợ Kỳ Khả Thu một bữa cơm.

Nhưng cậu vẫn học được không ít kiến thức hữu dụng từ chỗ Kỳ Khả Thu. Ví dụ như, cậu có thể xem khoản ghi chép thông qua tài khoản thành viên để phán đoán sở thích của bác sĩ Giang, sau đó thì đầu kỳ sở hảo[12]; ví dụ như, có thể thường xuyên thảo luận một chút về nội dung phim với anh trên WeChat; hoặc ví dụ như, loại hành động này của cậu cũng được coi là “Theo Đuổi”.

[12] Đầu kỳ sở hảo [] “cater to somebody’s likes” có nghĩa là “phục vụ theo sở thích”

Ồ? Rốt cuộc là cậu đang theo đuổi bác sĩ Giang sao? Không như vậy chứ... Suy cho cùng, có người theo đuổi nào lại yêu cầu đối phương chủ động trả tiền đâu...

Có thể dựa theo lô-gích của Kỳ Khả Thu mà nói, tiền đề của loại hành vi “Theo Đuổi” này không phải đã có ý muốn “Theo Đuổi” trước tiên sao? Văn Tiểu Sơ âm thầm định nghĩa hành vi của chính mình, sau đó ôm bao tay của Giang Chấn phát lãng[12], tưởng tượng những ngón tay thon dài của anh ở trên người mình, chính là nhiệt độ khi chạm vào da mình lúc đến bệnh viện, một trận nóng bỏng kích thích đến khắp toàn thân, cậu cuộn tròn, lại cảm thấy mình quá si mê, cứ toàn bị vẻ ngoài của bác sĩ Giang hấp dẫn, là một đứa vô cùng nông cạn, vì thế cậu cảm thấy hơi có lỗi.

[12] “Phát lãng” được dùng để miêu tả vẻ đẹp của cô gái. Loại vẻ đẹp này là một loại nóng bỏng, hấp dẫn, hoặc một phong cách đòi trụ nhưng rất thuần khiết. Nó là một tính từ miêu tả một người yêu thích vẻ đẹp và ăn mặc, thích bắt kịp xu hướng và cũng có một ý nghĩa lãng mạn. Nó ban đầu là xúc phạm. (Theo baidu)

Người làm bác sĩ đều rất bận rộn, thỉnh thoảng cậu muốn lên WeChat trò chuyện một chút trước khi ngủ với bác sĩ Giang, nhưng thẳng đến khi trời sáng anh mới trả lời. Văn Tiểu Sơ lo là anh trực ca đêm, khiến anh ngủ muộn, dần dần cũng không biết ngượng mà nhắn tin nữa, nội tâm rất đau khổ.

May mà công việc của cậu cũng dần bận tui bụi. Ban đầu hạng mục cuối năm công ty cần đã kết thúc hoàn toàn, có lẽ năm sau công ty lại có sản phẩm mới muốn tuyên bố, một phòng nhỏ toàn là nhân viên không được hưởng thụ niềm vui sắp đến của cuối năm, trái lại lo bị ép deadline mãi, ngay cả ngày cuối tuần cũng phải làm thêm giờ.

Lúc này cậu càng không có thời gian mời bác sĩ Giang ăn cơm, chuyện này quyết để trong lòng, cậu gấp vô cùng, sợ mình kéo tới kéo lui, quan hệ của cả hai sẽ nhạt càng thêm nhạt, bác sĩ Giang cũng sẽ cảm thấy mình là một phần tử bại hoại hết ăn lại uống.

[1] Tiểu lung bao

[2] Nasal speculum (Mỏ mũi)

[3] Đậu da cuốn

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thứ sáu toàn bộ công ty lại làm thêm giờ, tiến trình trong tay Văn Tiểu Sơ xảy ra vấn đề, chịu đựng giải quyết đến hơn 11 giờ. Cậu và một đồng nghiệp cùng tổ mang về mặt sống không bằng chết rồi khỏi công ty sau cùng, lại chợt nhớ mình để quên điện thoại trong phòng làm việc, đành phải vội chạy về.

Trong phòng làm việc tối đen, cậu lần sờ trên tường, không biết phải nhấn công tắc nào thì điện thoại để trên bàn bỗng rung lên, trong phòng làm việc tối đen phát ra một phần ánh sáng xanh từ màn hình, khiến cậu bị dọa đến giật mình.

“Trời ơi má ơi —— trời ơi mẹ ơi ——” Chuông điện thoại là bài hát trong phim hoạt hình cậu rất thích, lúc này nghe thấy lại vô cùng quỷ dị.

Văn Tiểu Sơ là một người trung thành theo chủ nghĩa duy vật, không ngờ mình lại kinh ngạc đến hoảng sợ, cậu dừng cảm bước về phía nguồn sáng của điện thoại trong bóng tối, như không có chuyện gì xảy ra mà tiếp điện thoại, đồng thời bước nhanh ra khỏi phòng làm việc: “A lô?”

“Là Văn Tiểu Sơ à?” Trong cửa hàng truyền đến một giọng nam trong trẻo dễ nghe.

“Ừ... A, xin hỏi...?” Văn Tiểu Sơ không chắc chắn hỏi.

“Tôi là Giang Chấn.”

A a a là bác sĩ Giang! Bác sĩ Giang gọi điện cho cậu! Mình thiếu chút nữa đã lỡ mất! Thật là suýt nữa đã nhặt về một cái mạng!

“Bác sĩ Giang chào anh!” Văn Tiểu Sơ quá kích động, khẩn trương đến mức thiếu chút nữa là nghiêm chào[1].

[1] chào theo kiểu quân đội.

Bên kia ông nghe truyền đến một tiếng cười khê: “Nhìn thời gian cậu gửi tin nhắn trước đó, đoán cậu còn chưa ngủ.”

Tính tình bác sĩ Giang thật là tốt, luôn là vẻ mặt ôn hòa, cười nói dịu dàng, Văn Tiểu Sơ cảm thán tự đáy lòng.

“Đúng vậy, gần đây tôi ngủ tương đối trễ... Ai chúng ta tan tầm cũng rất muộn nhỉ, cũng không có thời gian làm việc khác, buổi tối đành phải ngủ bù, nhưng mà cho dù đi làm như vậy cũng không bị trì hoãn...” Văn Tiểu Sơ vừa nói đã không dừng miệng được, bắt đầu loạn xạ, “Ai tôi không phải muốn nói cái này... bác sĩ Giang tìm tôi muộn thế này có việc gì sao?”

“Không có gì, tôi mới vừa tan sở về nhà, lúc trước không rảnh trả lời tin nhắn của cậu nên gọi điện.” Giang Chấn chậm rãi đi đến bãi đậu xe, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm không mây, hiếm khi thấy sao trắng sáng rõ.

“Trễ như vậy anh mới tan sở thật vất vả. Tôi cũng vừa tan sở! Chi bằng chúng ta đi ăn khuya đi!” Văn Tiểu Sơ phúc khí tâm linh[2], vô cùng tự nhiên chuyển chủ đề sang mời Giang Chấn, trong lòng cậu âm thầm khen ngợi mình, lâm nguy không loạn, hiểm trung cầu thắng[3]

[2] Phúc khí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra) ý chỉ khi vận may đến, thì người ta cũng linh hoạt khôn ngoan hơn.

[3] Hiểm trung cầu thắng []; chiến thắng trong nguy hiểm.

“Sao trễ như vậy cậu mới tan ca?”

“Gần đây hạng mục trong công ty bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều bận đến nửa đêm, tôi đối diện với Dương ca đến đâu cũng sắp hói, rất sợ tương lai tôi cũng sẽ hói đầu.” Lo lắng này rất nghiêm trọng, Dương ca không chỉ hói đầu, nội tiết còn mất cân bằng, trên mặt nổi rất nhiều mụn, còn càng lúc càng nóng nẩy.

“Vậy thì cậu càng không nên thức khuya, mau về ngủ đi.” Giang Chấn hơi tưởng tượng khuôn mặt tròn trịa kết hợp cái đỉnh đầu trơn bóng của Văn Tiểu Sơ, cảm thấy rất đáng yêu.

“Không sao đâu, trình lập viên mà không thể thức khuya sẽ bị xã hội đào thải.” Văn Tiểu Sơ ngoài miệng nói, vẫy tay gọi xe taxi, “Anh có muốn ăn gì không?”

“Dù sao hôm nay cậu cũng phải về ngủ một giấc cho khỏe, ngày mai rồi hãy nói.” Giọng nói Giang Chấn vẫn rất kiên quyết.

“A ——” Văn Tiểu Sơ phát ra tiếng kêu thất vọng thật dài, “Nhưng mà... Ngày mai tôi còn phải tặng ca...”

Giang Chấn nghe âm thanh của cậu, cảm giác lỗ tai cũng sắp ngủ, an ủi: “Thân thể quan trọng, ngày mai tôi nghĩ, nếu như cậu tan sở sớm thì chúng ta lại nói tới đi ăn được không?”

Văn Tiểu Sơ được dỗ một chút, cảm thấy đời người vẫn còn hy vọng, vì vậy để tài xế lái về nhà, cậu còn muốn trò chuyện đôi câu với Giang Chấn, nghe tiếng khởi động xe ở đầu dây bên kia, sợ làm chậm trễ anh lái xe, vì thế nói tạm biệt rồi cúp máy.

Bác sĩ so với mình mệt mỏi hơn, lại còn quần người ta đi ăn khuya, thật không biết quan tâm. Cậu tự mắng mình hai câu, lại nghĩ đến tối mai là có thể gặp được bác sĩ Giang, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, trái tim nhanh chóng nhảy bịch bịch, cậu bưng ngực, vội tự nhủ: “Công việc vất vả như vậy hơn nữa còn kích động sẽ dễ chết bất ngờ, sau này phải sủng nịch bất kinh[4] với bác sĩ Giang mới được.”

[4] Sủng nịch bất kinh []: không quan tâm thiệt hơn.

Kết quả tâm tình cậu quá kích động, nằm thẳng đơ không tài nào ngủ được, cuối cùng lúc nhìn điện thoại đến lần thứ tư thì phát hiện lúc này đã 3 giờ sáng, bò dậy uống hai viên thuốc ngủ mới miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau cậu giống như một con gà mất đen, đỡ cái đầu nặng trĩu, đến trễ.

Có lẽ vì liên tục thức đêm và làm việc với cường độ cao, khiến cậu cảm thấy cơ thể rất khó chịu, Dương ca đã quen một Văn Tiểu Sơ luôn lằm lằm bầu bầu và hay cười khúc khích, thấy cậu hôm nay rất yên lặng, xoa đầu cậu một cái, hỏi cậu sao vậy.

Đầu Văn Tiểu Sơ bị đẩy một chút, mới giật mình phát hiện mình chóng mặt, môi phát khô, còn muốn nôn.

Cậu quả thật tức đến nổ phổi, vọt vào phòng giải khát điên cuồng uống hai ly rẽ bản lam[5], oán trách mình bệnh không đúng lúc. Đến lúc xế chiều, ngay cả Kỳ Khả Thu cũng đến hỏi thăm cậu: “Cậu không sao chứ? Nhìn cứ như cây cải xanh hấp hối ấy.”

[5] Rẽ bản lam []: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

“Tôi không sao, gần đây bận quá nên đương nhiên hơi mệt.” Văn Tiểu Sơ mạnh miệng, lúc này cậu vẫn không chịu thừa nhận là mình bị bệnh, buổi tối cậu còn có hẹn với bác sĩ đấy.

“Bác sĩ Giang! Hôm nay tôi có thể tan sở đúng giờ, anh mau nghĩ xem chúng ta nên ăn cái gì. [vui vẻ phấn khởi. gif]” Cậu gửi tin nhắn trước, sợ mình bị thả chim bồ câu.

“Cậu có muốn ăn không?” —— Giang Chấn.

“Tôi cũng ăn!” Cậu đánh xuống vài chữ, suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không nên đem mấy chuyện chọn nhà hàng nhật lý vạn kỳ[6] vất vả này ném cho bác sĩ, nên tự mình liệt kê một trong số đó.

[6] Nhật lý vạn kỳ []: ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn.

Món lẩu? Môi trường khá ồn ào, không tiện nói chuyện; Cơm Tây? Hình như có chút buồn nôn... Hay là chờ đến lúc cầu hôn xong đi sẽ tốt; hình như ở trung tâm thành phố mới mở một nhà hàng món Thái? Kỳ Khả Thu cứ kéo mình đi ăn suốt, nhưng mình lại cảm thấy chưa lòm, bác sĩ sẽ thích sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, hai người quyết định đi ăn món Nhật, Văn Tiểu Sơ vô cùng hài lòng, ẩm thực Nhật Bản tương đối nhỏ nhả tinh tế, có lợi cho việc tu bổ hình tượng của mình.

“Cậu gửi địa chỉ công ty cho tôi, tôi đến đón cậu.” —— Giang Chấn.

Dương ca đứng lên định đi pha ấm trà thứ hai, nhìn thấy Văn Tiểu Sơ ngo ngoáy nằm trên bàn làm việc, sợ đến nhảy dựng lên, “Văn Tiểu Sơ cậu làm sao vậy?”

Văn Tiểu Sơ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên mặt tràn đầy ý cười: “Không có sao không có sao.” Cậu nhìn Dương ca khoác tay, Dương ca nghi ngờ rồi đi, Văn Tiểu Sơ đối diện y, chỉ chỉ đầu, sau đó bỏ tay xuống.

Ôm điện thoại vào người lắc hai cái, dáng vẻ Văn Tiểu Sơ vô cùng phơi phới.

“Buồn nôn.” Văn Tiểu Sơ quay đầu, là âm thanh quái dị của Kỳ Khả Thu phát ra.

Văn Tiểu Sơ là người ma ma thặng thặng[7], cậu cũng không vội vã đánh thề, nhưng hôm nay chỉ vừa đến 6 giờ, cậu đã giống như chó hoang thoát cương xông ra ngoài.

[7] Ma ma thẳng thắn []: chỉ hành động chậm rãi.

Ven đường đậu một chiếc SUV màu đen, ánh sáng nhấp nháy hai lần, Văn Tiểu Sơ chạy đến như một làn khói, mở cửa nhảy lên.

“Anh đợi lâu rồi sao?” Cậu vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

“Không phải, vừa mới dừng lại, xe còn chưa tắt máy nữa.”

Hôm nay Giang Chấn mặc một chiếc áo khoác dài màu xám đậm, để lộ cổ áo sơ mi sạch sẽ cứng rắn, vừa có tinh thần vừa rắn rỏi, Văn Tiểu Sơ lặng lẽ tháo bao tay và khăn quàng cổ của mình xuống, muốn hình tượng của mình xứng đôi với Giang Chấn hơn một chút.

Đến nhà hàng, Giang Chấn kéo cửa, ánh đèn và hơi nóng ấm nồng phả ra, anh giơ tay giữ rèm, để Văn Tiểu Sơ vào trước.

Xét thấy nguyên nhân bởi vì lúc trước Văn Tiểu Sơ biểu hiện không tốt, lần này quá trình ăn cơm lại khác xa so với bình thường cậu tưởng tượng. Trong nhà hàng ít người, ánh sáng mờ mờ ấm áp, chỗ ngồi được ngăn cách bởi bức rèm ấm áp, bởi vì thân thể cậu không thoải mái, không nói nhiều như ban đầu, Giang Chấn nói vài chuyện thú vị lúc gặp ở phòng khám với cậu, bầu không khí giữa hai người quả là có chút không tốt.

Nhưng Giang Chấn vẫn phát hiện ra ít manh mối.

“Cậu không thoải mái sao? Sao ăn ít vậy?” Rõ ràng đáng vẻ trước kia lúc nào cũng tinh thần sung mãn, bây giờ lại ít nói, ăn cũng không nhiều.

“Không phải, sức ăn của tôi không nhiều như thế.” Văn Tiểu Sơ nhanh chóng lên tinh thần, cậu ăn rất nhiều sushi lạnh nên hơi không thoải mái.

“Lần trước cậu cũng có thể quét sạch cả đĩa mà.” Giang Chấn cười nhạo cậu.

Văn Tiểu Sơ ngượng ngùng lăm bầm: “Không nên lãng phí mà... Lần trước là vì tôi đói bụng quá lâu.”

Giang Chấn mượn ánh đèn nhìn kỹ cậu, cảm thấy quả thật sắc mặt cậu không tốt lắm, cho là cậu tăng ca nên mệt nhọc quá độ, nên đề nghị cả hai về nhà sớm, Văn Tiểu Sơ mới ưỡn ẹo đồng ý.

Cậu hơi giận bản thân mình, thân thể không thoải mái khiến cậu rất khó hoạt bát như bình thường, nhất định Giang Chấn sẽ cảm thấy cậu không thú vị, không muốn ra ngoài cùng mình nữa, nhưng mà hiện tại cậu không có sức lực, có lẽ tối qua cậu chỉ ngủ ba bốn tiếng, bây giờ đầu lại càng lúc càng choáng, còn muốn nôn.

Lúc ngồi lên xe, cậu ngồi sao cũng không thấy thoải mái, nhích tới nhích lui.

Giang Chấn hơi lo lắng, mặt Văn Tiểu Sơ rất đỏ, lông mày cứ nhíu suốt, đáng vẻ rất khó chịu.

“Có phải cậu bị bệnh không?” Giang Chấn thoáng do dự, đưa tay nhẹ nhàng chạm lên trán Văn Tiểu Sơ.

Trán Văn Tiểu Sơ nóng hổi, bỗng chạm phải ngón tay lạnh lạnh, cả người run lên một cái, co rút vào ghế sau.

“Trời ạ, nóng như vậy? Sao cậu không nói sớm?” Âm thanh Giang Chấn nghiêm nghị, sắc mặt cũng trầm xuống, chuẩn bị thắt dây an toàn khởi động xe.

Văn Tiểu Sơ muốn mở miệng giải thích, nhưng cảm giác dạ dày liên tục dâng lên nước chua, cậu khó khăn nuốt xuống hai lần, cảm thấy càng lúc càng không ổn, cậu nắm tay anh kéo kéo, đẩy cửa xe rồi nhảy xuống.

“Này? Cậu đi đâu!” Giang Chấn vội tháo dây an toàn ra.

Cậu quả thật không tìm được chỗ, bèn đứng cạnh thùng rác bên đường nôn.

Văn Tiểu Sơ vừa nôn vừa rơi nước mắt, nhưng cậu không phân biệt có phải nước mắt sinh lý hay không, có phải thân thể cậu khó chịu không, theo đuổi nam thần còn để anh ở bên cạnh nhìn thấy đáng vẻ như trò hề thảm hại này của mình, cậu quả thật không muốn sống nữa.

Cậu cảm giác thức ăn chưa tiêu hóa kể cả hình tượng của cậu và ấn tượng tốt ban đầu Giang Chấn cho cậu đã cùng trôi theo thực quản nôn trên đất.

Trên lưng truyền đến cảm giác được vuốt ve, Giang Chấn nửa ôm cậu, không lên tiếng mà chỉ vỗ lưng cậu.

Cậu nôn xong, ngồi xổm bên cạnh đồng nôn mưa kia không chịu đứng lên, nước mắt lách tách rơi xuống.

Sau đó thấy Giang Chấn buông lỏng tay đứng lên rời đi.

Nhất định là chê mình quá bừa bộn nên rời đi. Cậu còn chưa có được đã mất đi nam thần.

Văn Tiểu Sơ nhìn đồng nôn mưa đi, cảm thấy mình và nó rất xứng đôi.

Ngồi một hồi, hai chân cậu cũng tê dại, bỗng bị một lực mạnh nửa ôm đứng dậy, Giang Chấn nhẹ nhàng cau mày, lo lắng nhìn cậu, đưa cho cậu một chai nước, “Súc miệng một chút trước đi.”

Cậu chết lặng nhận lấy nước, nghe lời súc miệng, sau đó nhận lấy khăn giấy Giang Chấn đưa lau miệng.

“Lên xe ngồi đi, chờ tôi một chút.” Giang Chấn kéo cậu đến cạnh xe, dặn dò.

Cậu ngây người ở trên đường chừng mười phút, bị khí lạnh thấm vào người, tay chân cũng lạnh buốt, hơi ẩm trên xe khiến cậu phẩn chấn hơn chút, cậu thấy Giang Chấn đi tìm nhân viên vệ sinh xin giúp đỡ cách đó không xa, giúp dọn dẹp đồng nôn hỗn loạn mình để lại.

Lúc sau Giang Chấn quay về, anh ngồi lên xe, cúi đầu hơi quan sát vẻ mặt Văn Tiểu Sơ, không biết đang lạnh hay đang khóc, mắt mũi đều đỏ, một bộ dáng như bị ngược đãi.

Anh vừa cho xe chạy, vừa thở dài nói: “Bạn nhỏ Tiểu Văn, cậu phát sốt lại còn ăn nhiều đồ lạnh như vậy.”

Văn Tiểu Sơ mím môi không chịu nói, dáng vẻ rất quật cường, thật giống như một chiến sĩ cách mạng bị quân địch bắt được, hoàn toàn mất đi dáng vẻ hoạt bát lúc thường.

Giang Chấn đoán có lẽ cậu cảm thấy rất mất thể diện, bèn đưa tay捏 một cái lên đôi má mềm nhũn của cậu, hỏi: “Nhà cậu ở đâu? Ở cùng với cha mẹ sao? Hay là... Ở cùng với người khác?”

“Tôi ở, ở khu Văn Sơn.” Khu Văn Sơn cách trung tâm thành phố rất xa, nhưng tiền mướn phòng thì khá rẻ.

Giang Chấn hơi do dự, nói: “Nhà cậu không có người, hay là đến bệnh viện nhé?” Rõ ràng lúc nói liền thấy được ánh mắt kháng cự của Văn Tiểu Sơ.

“Tôi uống thuốc là được rồi, cũng không phải bệnh gì nặng.” Ánh mắt cậu vô định nhìn chằm chằm dây chuyền cầu phúc treo trên kính chiếu hậu, “Không cần anh chăm sóc.”

Giang Chấn lái xe vào làn xe, nói: “Nếu không thì đến nhà tôi trước đi, tôi cũng ở một mình, thuốc phòng đều chuẩn bị sẵn ở nhà, một mình cậu tôi không yên tâm.”

Lời này rất mập mờ, Văn Tiểu Sơ cảm thấy mình bị bệnh, xấu hổ, tự giận mình lúc yếu đuối, lúc này lại được đối xử quan tâm, thật khiến mũi người ta ề ỉm.

Lái xe trên đường, cậu dần dần tỉnh táo lại, trên người càng lúc cũng càng không có sức, lúc mở cửa xuống xe bỗng bị kẹp ngón tay, cậu bị thương kêu một tiếng, ngẩng đầu thì thấy vẻ mặt nhin cười của Giang Chấn. Anh vươn tay, xoa đầu ngón tay cho Văn Tiểu Sơ, rồi kéo cậu vào tháng máy.

Cậu vốn nên vui mừng trong lòng, thế nhưng tình trạng quá kém, không có dư sức để hoan hô.

Nhà ở của Giang Chấn không lớn, nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, cậu được Giang Chấn cởi khăn quàng bao tay và áo khoác, đương nhiên giày mình tự cởi, sau đó được đưa vào phòng. Cậu nhìn ra giường làm bằng bông kéo sợi phẳng phiu, nhỏ giọng nói: “Tôi phải cởi quần sao?”

“Hả?” Giang Chấn đang lục quần áo treo trong tủ bỗng quay đầu, mặt đầy nghi ngờ.

“Tôi nói là, nếu tôi trực tiếp ngồi xuống sẽ làm bẩn ra giường...” Văn Tiểu Sơ cứu vớt hình tượng ham muốn đã hoàn toàn mất đi, cam chịu giải thích.

Giang Chấn cười một tiếng, nói: “Cậu không thể ngồi sofa sao? Nhất định phải là giường ngủ?”

Mặt Văn Tiểu Sơ lại đỏ chót, dịch đến bên ghế sofa.

“Được rồi, tôi đùa cậu thôi, trẻ thế này rồi còn đi đâu?” Giang Chấn thấy cậu tội nghiệp, không đành lòng tiếp tục đùa giỡn cậu, lấy quần áo ngủ ném lên giường, “Cậu mặc của tôi trước đi, rất sạch sẽ.”

“Vậy tôi muốn tắm rửa trước...”

“Cậu còn muốn tắm sao? Đừng có ngắt ở bên trong đó.” Giang Chấn thật sự lo lắng, Văn Tiểu Sơ thoát nhìn hi lý hồ đồ[8], có thể sẽ không ý thức được bệnh tình của mình.

[8] Hi lý hồ đồ [/Xīlihútú): đần độn, u mê, ngớ ngẩn.

“Vậy tôi vừa hát vừa tắm, nếu bỗng nhiên anh không nghe thấy tôi hát nữa thì anh chạy vào cứu tôi.” Bên trong nhà mở lò sưởi, sức khỏe hơi bình phục một chút thì Văn Tiểu Sơ lại bắt đầu nói nhảm.

Giang Chấn lại cười, anh nhìn Văn Tiểu Sơ, đôi mắt không tự chủ được hiện ra nét dịu dàng, Giang Chấn hơi xoa mặt cậu, tay duỗi được một nửa lại bỏ xuống, nói: “Đi đi, chỉnh nước ấm cao một chút, tắm xong thì tranh thủ lau khô, kéo lạnh.”

“Nhà tôi có một đứa em gái, em vừa mới tròn mười tám tuổi, sống như một đóa hoa, cười rộ người càng đẹp hơn ~” Phòng tắm loáng thoáng truyền đến tiếng hát kỳ quái, Giang Chấn dùng thìa khuấy mì trong nồi, bỏ thêm hai con tôm trắng đông lạnh.

Văn Tiểu Sơ tắm xong rất nhanh, còn rất tự giác dọn dẹp phòng tắm, nước dính trên bồn cầu và gương cũng lau sạch, sau đó cầm máy sấy sấy tóc mình.

Giang Chấn bưng nồi Tuyệt Bình[9] đi ra, thấy Văn Tiểu Sơ sấy cái đầu bù xù của cậu, khen cậu rất khiến người khác đỡ lo, nhiều người tắm xong để đầu ướt lộc cộc chạy khắp nơi, không tốt cho sức khỏe chút nào.

Văn Tiểu Sơ nhảy cảm nghi ngờ nhìn chằm chằm gương, dựa vào biểu hiện của cậu hôm nay mà nói hoàn toàn không gọi là khiến người khác bớt lo, Giang Chấn có phải đang cười nhạo cậu không?

Nhưng mà bát mì để trên bàn kia rất cám dỗ, trên mặt chất đầy những nguyên liệu xa hoa, cậu nôn xong bụng cũng trống không, phát sốt cũng không giảm được cơn thèm ăn, hút tới hút lui đã ăn xong một bát mì, sau đó ngoan ngoãn ngồi xem Giang Chấn rửa bát.

Giang Chấn mở TV cho cậu, sau đó tìm nhiệt kế điện tử đo nhiệt độ cơ thể cho cậu, nhấn hai cái mới phát hiện hết pin, trong nhà lại không có pin dự trữ, đành phải dùng thủy ngân nhiệt kế truyền thống.

Văn Tiểu Sơ kẹp nhiệt kế ngồi trên sofa xem TV, thực tế ánh mắt rất không đành lòng nhìn theo bác sĩ Giang đang dọn dẹp nhà, anh mặc quần áo ở nhà đơn giản thoải mái, xương quai xanh bên trên rất tự nhiên thoát ẩn thoát hiện, lúc khom người sẽ lộ ra chiếc eo gầy khỏe mạnh, đường cong bắp thịt chột hiện lên, dáng dấp rắn chắc và hấp dẫn, hết lần này đến lần khác còn lộ ra vẻ mặt dịu dàng thoải mái, luôn nói chuyện phiếm với mình, Văn Tiểu Sơ thầm nuốt nước miếng, cảm thán rằng mình hạnh phúc biết bao.

Thật ra cũng không phải cậu sốt quá gay gắt, nếu không bây giờ đã có thể tự bốc cháy rồi.

Lúc lấy nhiệt kế ra mới biết 38 độ, Giang Chấn dứt thuốc cho Văn Tiểu Sơ, sau đó sắp xếp cho cậu lên giường ngủ.

Văn Tiểu Sơ không chịu, nói: “Chỉ mới chiếu được nửa tập phim, thân thể nữ chính còn chưa có vạch trần mà, cảnh triều đình chấn động người trần kinh ngạc cũng chưa xuất hiện nữa, tôi đã mong mỗi một thao cẩu huyết lớn như vậy một tuần rồi, anh cho tôi xem đi.”

“Cậu đang bị thiếu ngủ nghiêm trọng.” Giang Chấn thấy sắc mặt xanh xao đang chuyển đỏ của cậu, rất không đồng ý nói.

“Một ngày cũng không sao mà.” Văn Tiểu Sơ cầu khẩn, chống đỡ một hơi cuối cùng cũng muốn xem TV.

“...Cậu còn như vậy là giờ tôi sẽ nói kết cuộc cho cậu biết.” Giang Chấn uy hiếp.

“Nhưng mà bây giờ tôi không ngủ được, đồng hồ sinh học còn chưa có đảo tới mà...”

“Trước cậu thêm bao nhiêu buổi?”

“Một tuần đi, mỗi ngày đều chịu đựng tới nửa đêm, gõ số hiệu gõ tới đầu ngón tay cũng nổi vết chai, còn phải dành thời gian theo dõi phim, xem thông tin, tích lũy mấy bộ game mới ra mà không có thời gian để chơi... Ai tôi cũng không có tâm tình để chơi, có một lần hầu hực bị người khác spoil phim, bây giờ thú vui cuộc đời duy nhất của tôi chính là bộ phim này, anh đừng hờn như vậy...”

Giang Chấn thở dài nói: “Cậu như vậy rõ ràng là mệt mỏi sinh ra tật xấu.”

“Bây giờ mới 9 giờ mà, tôi xem đến 11 giờ sẽ đi ngủ liền. Đi vệ sinh trước khi ngủ, ngủ thẳng cẳng đến 8 giờ sáng mai, vừa đúng 9 giờ, quá hoàn mỹ!” Văn Tiểu Sơ cảm thấy cái kế hoạch đi ngủ này thật không thể chê vào đâu được.

“Ngày mai cũng có thể xem.”

“Cảm thấy chương trình phát sóng đầu tiên tương đối có nghi thức hơn!”

Mặc cả nửa ngày, không ngờ Giang Chấn lại thỏa hiệp, anh thỏa hiệp nguyên nhân chủ yếu là, bên trong thức ăn anh đã cho thêm thành phần thuốc giúp Văn Tiểu Sơ ngủ, chắc chắn cậu sẽ không kiên trì tới 11 giờ.

Quả nhiên một tập còn chưa phát xong, cả người Văn Tiểu Sơ đã ngồi không yên, hai mắt cậu rưng rưng, còn ngáp lớn, hỏi cậu có buồn ngủ không, cậu liền trừng mắt nhưng làm sao cũng không trừng lớn nói không buồn ngủ được. Sau khi chiếu mấy quảng cáo dài dòng thì loạng chà loạng choạng ngủ mất.

Giang Chấn ôm cậu về phòng ngủ, xong nhét vào trong chăn, mình thì thử trên ghế sofa một chút, quá ngắn quá chật hẹp, đành phải lấy cái đệm trong phòng ngủ ra ngủ dưới sàn, may mà nhiệt độ dưới sàn khá ấm áp, thấy hô hấp Văn Tiểu Sơ rất sâu chứng tỏ cậu ngủ rất say, cũng ước chừng số thuốc giúp dễ ngủ, khiến Giang Chấn cũng nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Lúc Văn Tiểu Sơ mở mắt cảm thấy rất thoải mái, cậu nặng nề ngủ một đêm, tinh thần sáng khoái mà tỉnh lại, chỉ là trên người hơi bủn rủn, cậu sờ mình một cái, hình như không còn nóng nữa.

Mùa đông ngày ngắn, trong phòng vẫn còn tối, cậu rón rén kéo rèm cửa sổ ra một chút, tia sáng bình minh nhỏ chiếu vào, cậu phát hiện Giang Chấn đang ngủ trên sàn.

Văn Tiểu Sơ quỳ trên sàn cẩn thận quan sát vẻ mặt anh tuần trăng non lúc ngủ của bác sĩ Giang, cảm thấy cái nào cũng đẹp, cái nào cũng như ý, trong đầu nghĩ tại sao người này lại dường như không có khuyết điểm cơ chứ?

Tốt nghiệp từ đại học Y khoa thủ đô, có xe (tuy là được ba mẹ tài trợ một ít) có nhà (tuy là căn hộ tương đối nhỏ), nhận chức tại ba bệnh viện hàng đầu địa phương, tiền đồ thênh thang, bề ngoài chói mắt, thân cao chân dài, quan trọng nhất là tính tình ôn hòa thân và lương thiện, nói năng lễ độ, có nền giáo dục tốt, điều này luôn khiến cho người luôn vây quanh những người phát triển phần mềm mặc áo sơ mi kẻ sọc như Văn Tiểu Sơ cảm thấy vui mừng tự đáy lòng. Bản thân cậu đã từng trở thành tuyển thủ ưu tú của giới phát triển phần mềm nhờ vào thông minh hơn người, sau khi rời khỏi giới được tiếp xúc với nam thần Y khoa vô cùng ưu tú lại không kiêu căng, khiến cậu cảm thấy vận khí tốt đến không tưởng.

Người tốt như thế lại đối xử với mình rất tốt, lẽ nào mình tốt như vậy sao? Cậu lặng lẽ chất vấn mình một phen, nhìn Giang Chấn chăm chăm không rời mắt.

Cậu bỗng muốn học cảnh trong cổ ngôn len lén hôn anh chào sáng, thế nhưng ý nghĩ này vừa lóe lên cậu đã mắng mình một câu biến thái, lặng lẽ bỏ dẫy đi chuẩn bị bữa sáng.

Mình hoàn toàn không có sở trường, không chút biểu hiện hiền lành, mẫu hình này làm sao có thể theo đuổi chứ?

Đồ trong tủ lạnh rất ít, thấy hôm qua anh có mở gói mì ra, vì vậy lấy nước luộc mì xuống, hâm mấy cây cải xanh, sau đó tự tay nấu trứng lòng đào.

Cậu có phần không cưỡng lại nghĩ đến toàn bộ thể diện tối hôm qua, nhưng thật sự nghĩ lại, cảm thấy cũng không có gì đáng lo.

Con người Giang Chấn tốt như vậy, vốn sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà ghét bỏ mình. Văn Tiểu Sơ cảm thấy mình được nuông chiều mà kiêu, nhưng vẫn không kiếm được vui vẻ.

Sau khi Giang Chấn dậy thì đi tìm Văn Tiểu Sơ, phát hiện cậu mở âm lượng TV rất nhỏ, đang xem tập phim còn thiếu trên TV tối qua, thấy mình đi ra, cậu bèn tạm dừng nội dung phim.

“Chào buổi sáng bác sĩ, anh rửa mặt à? Tôi có làm điểm tâm, anh rửa xong thì ra ăn.” Giống như đang ở nhà mình.

Giang Chấn cười một tiếng, chui vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Sau khi đi ra, anh mới đem bàn tay dính nước lạnh ngắt đi sưởi ấm, kế đó đưa tay áp lên trán Văn Tiểu Sơ, nói: “Thân thể rất tốt, không nóng.”

“Nhưng mà tôi được bác sĩ chuyên nghiệp dốc lòng chăm sóc, làm sao có thể không tốt hơn người khác chứ?”

“Cơm nước xong lại hỏi một lần, thuốc cũng phải uống nữa.” Anh ra hiệu Văn Tiểu Sơ đến dùng cơm.

“Ừ.” Văn Tiểu Sơ lưu luyến nhìn TV, theo Giang Chấn đến ăn điểm tâm.

“Tài nấu nướng của cậu rất tốt.” Giang Chấn hơi ngạc nhiên, Văn Tiểu Sơ nhìn qua rất không đứng đắn, giống như trẻ nhỏ, không nghĩ lại biết nấu cơm như vậy. Nước luộc canh xanh biếc, tươi mát vừa miệng, kết hợp với trứng lòng đào chảy nơi đầu lưỡi lại không dính sợi mì rất hợp khẩu vị, ăn sáng thật khiến tâm tình sáng khoái.

“Muốn ăn ngon, đương nhiên bản thân phải học cách tự làm, nếu phải dựa vào người người để chạy, thì sẽ có núi dựa núi ngã[10], chỉ bằng dựa vào chính mình mới là cách đứng đắn.” Văn Tiểu Sơ rung đùi đắc ý, rất có kinh nghiệm nói.

[10] Có một câu nguyên văn như này “ ” (Dựa vào núi thì núi đổ, dựa vào người thì người già, dựa vào bản thân là tốt nhất.) Minh nghĩ cụm [/ núi dựa núi ngã] cũng được trích trong ấy.

Hai người nói chuyện về công việc nhàm chán của Văn Tiểu Sơ, Giang Chấn bèn thuận miệng hỏi về cha mẹ cậu.

“Họ không quan tâm nhiều đến tôi...” Lúc nói đến cha mẹ Văn Tiểu Sơ không hăng hái lắm, “Sau khi tôi tốt nghiệp thì trực tiếp đến công ty này rồi, bạn bè cũng không mấy ai, chỉ có mỗi Kỳ Khả Thu suốt ngày kỳ quái... A, tôi còn nợ cô ta một bữa cơm, ôi... Thật ra thì tôi vốn không có nợ cô ta...”

Cậu vừa nói đã bắt đầu lẩm bẩm, ban đầu Giang Chấn cảm thấy cậu rất vui vẻ, qua thời gian lại cảm thấy như vậy không bình thường, cậu thoát nhìn rất hoạt bát, thế nhưng lại không có bạn bè gì, tính cách thật sự có hơi lập dị.

Hai người cơm nước xong, Văn Tiểu Sơ tranh đi rửa chén, đi ra thì thấy Giang Chấn đã thay quần áo.

“Anh phải ra ngoài à?”

“Ừ, tôi không thể nghỉ phép liên tục, hôm nay đi bù cho ca ngày.”

“Ồ! Được, vậy tôi cũng phải đi.” Văn Tiểu Sơ cũng thức thời nhanh chóng đi thay quần áo, tuy Giang Chấn là người tốt, nhưng lại không quá quen thuộc nên cũng không thể ở một mình trong nhà người ta mãi.

Giang Chấn cất chai thuốc vào túi áo cậu, nói: “Nhớ uống thuốc, trước tiên tôi đưa cậu về, đi thôi.”

“Không cần không cần, nhà tôi xa như vậy.” Văn Tiểu Sơ nói, “Hơn nữa tôi còn có hẹn với đồng nghiệp.” Cậu không muốn làm phiền Giang Chấn, tìm đại một cái cớ.

“... Hẹn ai vậy? Khởi Khả Tu sao?” Giang Chấn nhướng một bên lông mày, “Bệnh còn chưa khỏi, đừng có chạy lung tung khắp nơi, chơi xong thì về nhà sớm đây.”

“Vâng.” Văn Tiểu Sơ cảm thấy bị Giang Chấn quản thúc là việc vô cùng hạnh phúc, âm thầm say sưa không ngớt.

Cậu và Giang Chấn cùng đi ra cửa, sau đó Giang Chấn thả cậu ở trung tâm thành phố, lại dặn dò đôi câu rồi rời đi.

Cậu thành kính dõi theo xe Giang Chấn rời đi, tiếp đó móc điện thoại ra gọi cho Kỳ Khả Thu, cô đang học nhảy samba[11], thở như trâu nhận điện thoại.

[11] Samba (phát âm) là một thể loại âm nhạc và khiêu vũ có nguồn gốc từ châu Phi. Trên thế giới, nó được xem là một biểu tượng của Brazil và lễ hội Brazilian Carnival.

“... Cậu lại đến nhà người ta ngủ hử, Văn Tiểu Sơ cậu thật đúng là thâm tàng bất lộ.”

“Tôi không có cố ý muốn đến ngủ, hôm qua tôi bị bệnh, quá muộn mà anh ấy lại không thể đuổi tôi ra ngoài, cũng coi như một bác sĩ có phẩm hạnh nghề nghiệp đi...”

“... Vậy bây giờ cậu thử đến trước cửa bệnh viện giả vờ ngất thử đi, xem người ta có thể mang cậu về nhà chăm sóc không.”

“Nhưng người khác cũng không tốt được như vậy, hơn nữa chúng tôi cũng coi như bạn bè mà, đều đã nhiều lần ăn cơm chung... Ấy, tuy đều là anh ấy mời khách...” Văn Tiểu Sơ nhớ lại, hôm qua tinh thần mình không tốt, vẫn là Giang Chấn trả tiền, cậu kêu rên một tiếng, “Tôi cũng không muốn biểu hiện kém như vậy! Tôi, tôi phải trả tiền lại cho anh ấy!”

“Một bữa cơm thôi mà, cậu đừng có không phóng khoáng như thế.” Kỳ Khả Thu hừ mũi khinh thường, “Tôi nói, cậu thật sự muốn theo đuổi anh ta sao?”

“Tôi cũng không biết, tôi chỉ thấy rất muốn gặp mặt anh ấy, rất muốn cùng anh ấy làm bạn.” Văn Tiểu Sơ đã quên chuyện buổi sáng còn muốn hôn người ta.

“... Vậy tôi cũng làm bạn với anh ta được không? Ba người chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau dùng chung tài khoản thành viên, bao tay anh ta cho cậu cũng chia cho tôi một nửa.”

“Dựa vào cái gì! Không cho!”

“Cái gì mà dựa vào cái gì! Mọi người đều là bạn, chia một nửa thế nào?” Kỳ Khả Thu lại hung dữ, sau đó để ống nghe ra xa rồi hét, “Tối!”

Cô đứng lên, nhìn vào gương chỉnh sửa tóc, nói: “Cậu ích kỷ như vậy, làm sao mà làm bạn với người ta đây? Đừng nói anh ta qua lại với bạn gái hay là bạn trai, kết bạn bình thường cậu cũng không muốn, còn nói không phải muốn theo đuổi anh ta?”

“...” Văn Tiểu Sơ không lời chống đỡ.

“Chẳng qua tôi cảm thấy phần thắng của cậu rất lớn, chẳng phải cậu nói không có người thứ hai sống trong nhà anh ta sao? Anh ta lại tốt với cậu như vậy, chắc chắn cũng có ý với cậu! Nếu không ai lại đi chăm sóc người bệnh mà đem về nhà ngủ chứ! Được rồi tôi không nói với cậu nữa, tôi phải đi thống trị giới khiêu vũ đây.”

Kỳ Khả Thu dứt khoát cúp máy.

Đầu óc Văn Tiểu Sơ hơi lộn xộn, đứng ở trên đường sắp xếp lại suy nghĩ.

Dựa theo cách nói của Kỳ Khả Thu và cảm giác mông lung của mình, Giang Chấn đối với mình cũng rất có thiện cảm, có thể thiện cảm này là đối với bạn bè, hoặc là người yêu, cái này khó mà nói. Mình và anh ấy cũng mới gặp mấy lần, cảm thấy qua loa theo đuổi anh ấy như vậy có phải hơi thiếu trách nhiệm không?

Nếu mình là một cô gái, chuyện này sẽ rõ ràng hơn nhiều, ai.

Văn Tiểu Sơ vô cùng phiền muộn, không thể làm gì khác hơn là mua hai hộp gà chiên và phần khoai môn viên lớn quay về nhà.

Cậu bận rộn nhiều việc, Giang Chấn cũng bận rộn nhiều việc, chỉ có bình thường trước khi ngủ bọn họ mới có thời gian gửi tin nhắn nói chuyện phiếm, Văn Tiểu Sơ đánh chữ không nhiều như vậy, hai người bảo hôm nay có chuyện mới mẻ muốn kể, ha ha ha ha một chút đã ngủ.

Văn Tiểu Sơ trải qua kinh nghiệm thất bại của buổi hẹn lần trước cũng không dám tùy tiện hẹn Giang Chấn nữa.

Không ngờ Giang Chấn lại chủ động đến hẹn mình, anh sắp đi họp hội nghị thành phố, lúc chiếc xe trở về thành phố thì đúng lúc đi qua nhà Văn Tiểu Sơ, vì vậy Văn Tiểu Sơ rất hớn hờ chạy đi tìm anh.

Hai người ở trong cửa hàng dạo tới dạo lui, mua hai tấm vé xem phim, đúng lúc lúc thấy tiệm bên cạnh mới mở phòng bida, Giang Chấn nói: “Không phải lần trước cậu nói cũng đánh bida sao? Chúng ta chơi một chút đi, còn tới 1 tiếng nữa mới chiếu phim.”

“Hả? Ồ được.” Văn Tiểu Sơ nhớ lại một buổi tối nào đó lúc nói chuyện trên WeChat, Giang Chấn nói thời đi học mình rất thích đánh bida, cậu vì muốn kéo gần khoảng cách cả hai nên đã tìm chung hứng thú yêu thích, khi còn bé thường hoạt động trong khu điều dưỡng của người già, cho rằng mình từng giúp ông nội lau gậy golf cũng giống như việc đã từng có kinh nghiệm đánh bida.

Kết quả triệt để bại lộ.

Cậu giờ gậy[12] nơm nớp lo sợ, bản thân bình thường luôn ở trước mặt Giang Chấn mắt mặt thì thôi đi, hôm nay còn biến thành vua khoác lác. Cậu thấy giống như một con compa dị dạng, bề gậy mọi góc độ cứng ngắc, bên cạnh còn có một người đẹp để lộ cẳng chân và mái tóc dài đang ngậm thuốc lá lạnh lùng nhìn cậu, mặt đầy chế nhạo, khiến cho cậu vốn đã không có tài nghệ càng không thể bộc lộ.

[12] Thật ra nguyên văn là “gậy golf” nhưng mình lúc đầu mình cứ thắc mắc là chơi bida thì liên quan gì đến gậy đánh golf nên lên baidu tra thử. Kết quả hiện lên vừa có ảnh chơi bida vừa có ảnh chơi golf, cộng thêm một tiêu đề để là “Đánh bida cầm Trú Cầu Can (tức gậy golf ấy) kích cầu phái nam cao thanh...” nên mình nghĩ gậy chơi bida cũng có thể xem như gậy golf. Cho nên mình quyết định để là “gậy” luôn cho đỡ nhầm lẫn ^^.

“Tư thế không đúng lắm, eo của cậu phải thấp xuống một chút, nằm úp sắp xuống.” Giang Chấn bỏ gậy qua, đi đến sau lưng Văn Tiểu Sơ, cánh tay kéo tay phải cậu, “Về sau.”

Văn Tiểu Sơ bị Giang Chấn điều khiển, nửa người đều dựa vào ngực anh, may mà ánh sáng phòng bida rất mờ tối, che giấu khuôn mặt đỏ tới mang tai của cậu.

Bàn tay ấm áp của Giang Chấn phủ trên mu bàn tay cậu, giúp cậu điều chỉnh tư thế, nai vàng ngơ ngác Văn Tiểu Sơ rất chăm chỉ ghi nhớ, cố lắm mới đánh được vài quả có thể xem được.

Tính cậu rất tập trung khi làm việc, lúc miệt mài viết số hiệu thì không ăn không uống không nói lời nào, bây giờ vừa học một chút về môn bida, ngay thời điểm cần thú vị thì đánh rất nghiêm túc, tìm mọi góc độ trước sau trái phải xung quanh bàn, rất là kích thích.

Giang Chấn cố ý nhường cậu, đánh hai cây liền đổi cậu đánh.

Lúc này người đẹp chân dài tóc dài đến gần bắt chuyện, khen Giang Chấn đánh rất hay, hỏi anh có muốn chơi cùng không.

Giang Chấn chỉ chỉ Văn Tiểu Sơ, nói mình đi cùng bạn, nói lời dịu dàng khước từ cô ta.

Cô em tóc dài thoáng nhìn Văn Tiểu Sơ, ý vị thâm trường cười nói, “Vây cùng nhường tiểu ca ca này đi, chúng tôi nhiều người, chơi sẽ náo nhiệt.”

Văn Tiểu Sơ ôm gậy hơi lúng túng đứng tại chỗ, cậu không rõ bọn họ nói gì, nhưng có thể đoán được Giang Chấn đang bị hồ ly tinh bắt chuyện, trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Cô em tóc dài đang cười nói với Giang Chấn thì bỗng nhìn cậu nháy mắt một cái, lộ ra nụ cười xảo quyết.

Đám người phía sau cười phá lên, Văn Tiểu Sơ lần nữa làm trò cười, vô cùng xấu hổ, Giang Chấn nín cười đến kéo cậu lại để đối phương xin lỗi, tiểu ca đeo hai sợi dây chuyền vàng, còn xăm đủ loại hoa văn phiền phức, bụng dạ hằn cũng không quá xấu xa, còn chủ động mời họ chơi cùng.

Cô em tóc dài vội chạy đến khuyến khích, dùng cùi chỏ húc một cô gái khác, nháy mắt nói: “Cùng nhau cùng nhau.”

Giang Chấn lắc đầu: “Chúng tôi phải đi ngay.” Anh không nói nhiều nữa, xoay người nhìn bàn bóng của mình rồi nói với Văn Tiểu Sơ, “Đánh xong ván này chúng ta sẽ đi xem phim, sắp đến giờ rồi.”

Văn Tiểu Sơ gật đầu một cái, thở phào nhẹ nhõm, cứ len lén nhìn nhóm người náo nhiệt phía sau kia, Giang Chấn rõ ràng không như cậu không hòa đồng như vậy, nói không chừng cũng rất muốn gia nhập vào.

Lúc này Giang Chấn “Ài nha” một tiếng, rồi nhìn Văn Tiểu Sơ, quả bóng đen đã rơi xuống lỗ, đầu óc cậu vẫn còn hơi mơ hồ, Giang Chấn buông tay xuống nói, “Tốt lắm cậu thắng rồi, bây giờ tôi đang bị trừ điểm đây.”

“Tại sao? Không phải quả bóng đen là trừ nhiều nhất sao?”

Giang Chấn giải thích một chút quy tắc cho cậu, cậu “Ồ ồ ồ” đáp lại.

“Đi thôi.”

Hai người ra khỏi phòng bida, lúc trước khi ra cửa, cô gái xinh đẹp bàn bên cạnh vô cùng nhanh nhẹn lên tiếng chào, Giang Chấn bèn nói tạm biệt cô.

Hai người đi về phía rạp chiếu phim, Văn Tiểu Sơ lại không quản được miệng: “Có phải anh rất muốn chơi với bọn họ không?”

“Không, tôi chỉ muốn chơi với cậu.” Giang Chấn nhẹ nhàng nói.

Lời này giống như nói với học sinh tiểu học, Văn Tiểu Sơ nghe mà mở cờ trong bụng, thiếu chút nữa phiêu luôn, cuối cùng cũng khôi phục tinh thần.

“Có phải cậu không thích nhiều người quá náo nhiệt không?” Giang Chấn hỏi.

“Không phải không phải, chẳng phải tôi cảm thấy phim sắp chiếu sao, nếu như chúng ta đánh nửa chừng rồi không kịp rời khỏi, vậy sẽ rất mất hứng.” Văn Tiểu Sơ nói liều, cậu không muốn để lộ bản thân quá nhỏ mọn.

Bộ phim cũng không quá thành công, lại thiên về văn học, thấy hai người đều khá mệt mỏi, lúc đi ra thì thấy ven đường có bán món mì Oden^[13] nên đã hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

[13] Oden là một món ăn nhẹ yêu thích của người Nhật. Tên thật của nó là Oda, một loại ẩm thực có nguồn gốc từ vùng Kanto của Nhật Bản

Củ cải trắng và đậu hũ mềm xộp ngâm trong nước dùng, hơi nước tỏa ra nóng hổi, cắn xuống một cái cả người cũng ấm áp thay, hai người ăn một hóp tôi một hóp, cuối cùng cũng ăn xong một suất mì Oden lớn.

[9] Nồi Tuyết Bình

3. Chương 3

Thỉnh thoảng họ sẽ hẹn nhau đi chơi, thật ra hai người đều bận rộn, nhất là Giang Chấn, không có thời gian nghỉ ngơi cố định, hẹn một lần cũng rất khó.

Văn Tiểu Sơ bấm tính ngón tay, bọn họ cùng nhau xem kịch nói, tuy là một tác phẩm dở hơi tình tiết cũ rích, lúc xem cậu cứ mắt tập trung suốt, nhưng Giang Chấn có lẽ sẽ không phát hiện; cùng nhau đi dạo triển lãm tranh, bên ngoài hai bên chỉ đơn thuần là đi xem náo nhiệt, ngoại trừ cùng nhau cười nhạo mấy con vịt mắt trợn trắng ra thì cách nhìn về nghệ thuật cái gì cũng không có; sau đó là ăn uống khắp nơi, hiếm có ngày nghỉ, hai người trẻ tuổi được rảnh rỗi dạo chơi, tham quan rất nhiều phố cổ, tìm được rất nhiều món ăn ngon và quán nhỏ ẩn nấp.

Lúc nghỉ trưa cậu và Kỳ Khả Thu núp ở phòng giải khát nói chuyện phiếm, Kỳ Khả Thu mới làm móng tay xong vẽ Lan Hoa Chỉ của mình lên, nói: “Ái chà chắc chắn anh ta có ý với cậu, có ai ngốc đến nỗi bỏ cả ngày nghỉ quý báu để cùng một tiểu nam sinh đi vui chơi giải trí, còn đi xem phim, đi dạo triển lãm tranh nữa chứ, buồn nôn.”

“Có thật không? Tuy là tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng mà nó thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng của cô đó, có phải thật ra trên thế giới đều tồn tại một loại người đối với mỗi người khác thì vô cùng dịu dàng nhưng đều không phải xuất phát từ tình yêu đúng không? Có phải vì môi trường sống của chúng ta quá tầm thường cho nên xung quan mới không có loại ưu tú như vậy?”

Kỳ Khả Thu gương mặt liếc về phòng làm việc, tất cả đều là ca rô màu xanh đỏ, giống như đồng gạch men nhàm chán đó là các đồng nghiệp, thở dài nói: “Tôi cũng không biết, dù sao thì tôi cũng chưa gặp qua đàn ông như vậy.”

“...Thật ra thì cô cũng không gặp được bao nhiêu người đàn ông.” Văn Tiểu Sơ do dự chỉ ra, “Vậy ý cô là, nếu như tôi đi bày tỏ, rất có thể anh ấy sẽ đồng ý?”

“Tôi nghĩ vậy...” Kỳ Khả Thu nói, “Chẳng lẽ bây giờ hai người không giống như đang yêu đương hẹn hò sao?”

“Ai... Yêu là có thể ôm ôm hôn hôn, tôi rất muốn...”

“Phi! Hảo sắc! Sao lại có thể nói mấy lời hạ lưu với một cô gái như tôi chứ!” Kỳ Khả Thu nhảy dựng lên, rủa mạnh lên vấy, cứ như trên đó dính đầy bụi bặm phun ra từ miệng Văn Tiểu Sơ vậy, “À đúng rồi, trước khi cậu bày tỏ phải hỏi anh ta có phải độc thân hay không đã.”

“Bác sĩ Giang, tại sao anh vẫn chưa có bạn gái?” Ban ngày Văn Tiểu Sơ hí hoáy dây anten, cuối cùng cũng lấy dũng khí hỏi vấn đề này.

Năm nay cháu Giang Chấn muốn thi trung khảo^[1], mẹ nhóc xách máy chơi game của nhóc đưa cho Giang Chấn, tạm thời để Giang Chấn bảo quản, tránh để thằng nhóc chơi bởi lêu lổng. Mà bản thân Giang Chấn thì không chơi nên gọi Văn Tiểu Sơ đến chơi.

[1] Trung khảo []: Thi tốt nghiệp cấp 2 lên cấp 3.

“Ai nói với cậu tôi không có?” Giang Chấn lật một quyển sách hướng dẫn, nắm tay liên tục cầm lên chuôi máy chủ.

“Cái gì?” Văn Tiểu Sơ cực kỳ hoảng sợ, thẻ trò chơi rơi đầy đất.

“Cậu làm sao vậy.” Giang Chấn nhìn đáng vẻ ngu ngốc há to miệng của cậu, mỉm cười, vừa nhặt thẻ trò chơi vừa nói, “Trước kia có, sau đó thì chia tay.”

“Hơ hơ... Dọa chết tôi...” Văn Tiểu Sơ vỗ vỗ ngực, “Không phải, tôi nói là, thật đáng tiếc... Tại sao hai người lại chia tay?”

“Tôi đi trao đổi ở Nhật Bản hai năm, có lẽ là cô ấy cảm thấy ở nơi khác rất vất vả đi.”

“Đúng vậy, quả thật rất vất vả.” Văn Tiểu Sơ làm như có thật mà gật đầu, trong lòng thật ra rất vui mừng, bản thân là cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt^[2].

[2] Gốc là “Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt. Hướng dương hoa mộc dị vi xuân” []. Đây có nghĩa là: Lâu đài bên bờ nước thì được trăng chiếu sáng trước, cỏ cây hoa lá dưới ánh trăng đậm đà sắc xuân.

“Hơn nữa...” Giang Chấn hơi do dự, nói, “Cô ấy nói ở chung một chỗ với tôi, cảm thấy rất ràng buộc.”

“Đó là cái gì?”

“Có lẽ là ở nhà quá trẻ con, dưỡng thành thói quen, thích quần đông quần tây, người khác sẽ cảm thấy không được dễ chịu.”

“Tôi cũng rất thích.” Văn Tiểu Sơ đối với tình hình hiện tại vô cùng hài lòng, cậu thật sự rất hưởng thụ sự quản thúc của Giang Chấn đối với cậu, cho rằng đây là một loại cách thức cư xử quan tâm đối với người khác.

Giang Chấn cười, đứng dậy nói cậu đi làm cơm trưa trước, để Văn Tiểu Sơ tự sắp xếp máy chơi game rồi tự chơi một lúc, kết quả chỉ qua mấy phút, Văn Tiểu Sơ đã giống như con bạch tuộc nằm bò ở cửa phòng bếp, chăm chú nhìn anh nấu cơm, đuổi cũng không đi.

Lúc anh ở Nhật Bản từng làm việc ở tiệm mì sợi, bình thường khá quen thuộc với ẩm thực Nhật Bản, chỉ đơn giản làm món cơm chiên Nhật Bản, Văn Tiểu Sơ ăn đến nổi mặt mày hớn hở, cậu đối với tay nghề của bản thân đã có chút chán ngấy, nếu như sau này mỗi người đều có thể thay phiên nhau nấu cơm thì tốt biết mấy, nhưng mà bác sĩ bận rộn như vậy, mình nên làm nhiều hơn mới phải.

Ăn cơm xong, Văn Tiểu Sơ đang rửa chén thì nghe chuông cửa vang bên ngoài.

Cha mẹ Giang Chấn bỗng nhiên đến thăm, Văn Tiểu Sơ lúng túng không ngừng lau khô tay rồi chạy đến. Hai vị lão nhân nói là đi ngang qua nên vội đến đưa ít đồ cho Giang Chấn, túi lớn túi nhỏ đặt trên sàn nhà ở phòng bếp, sau đó ở trong phòng bắt đầu đánh giá.

Văn Tiểu Sơ ngoan ngoãn ngồi trên sofa phòng khách, hai tay để lên đầu gối, khăn trương đến đầu đổ mồ hôi, Giang Chấn thấy vậy thì lột một trái chuối cho cậu ăn, cậu tam khẩu lưỡng khẩu ăn xong lại gào khóc nhìn Giang Chấn đợi dứt, Giang Chấn đỡ khóc đỡ cười, nói: “Cậu đừng khăn trương như vậy, đi nấu nước pha trà đi, cha mẹ tôi cũng là khách mà.”

Văn Tiểu Sơ bận bịu chạy vào phòng bếp, cũng không cảm thấy những lời này có bao nhiêu lượng thông tin.

Có lẽ là trà rất hợp khẩu vị, hai vị lão nhân ngồi xuống, một bên trả lời Văn Tiểu Sơ, vô cùng ôn hòa hỏi nhà cậu ở đâu, làm công việc gì, từ từ xoa dịu áp lực cho cậu.

“Cái nhà này của con cũng quá nhỏ. Nhiều hơn hai người đã không có chỗ đặt chân rồi.” Bà Giang nhìn xung quanh căn phòng một chút.

“Bản thân con ở một mình, cần gì mua lớn như vậy, lúc dọn cũng dọn không hết.” Giang Chấn thấy bà Giang mở miệng muốn nói gì, vội bổ sung thêm, “Kết hôn rồi sẽ đổi lớn hơn.”

Thấy bọn học nhắc đến kết hôn một cách tự nhiên như vậy, Văn Tiểu Sơ đang dựng thẳng lỗ tai liền cúp xuống, cảm thấy hơi ử rử.

Hai vị lão nhân đối xử với người khác rất thân thiết, nhìn con trai bọn họ là biết ngay, mấy người hàn huyên đến chuyện em gái Giang Chấn sang năm phải đi du học ở Singapore, bà Giang cố ý dặn dò: “Con không được cho con bé tiền, đừng quá nuông chiều nó, để con chiều rồi thì cái gì cũng không làm được.”

Giang Chấn nhún nhún vai, nhìn Văn Tiểu Sơ nháy mắt.

Cha Giang ngồi không yên, đi vào thư phòng nghiên cứu giá sách của anh, bà Giang thì ngồi ở phòng khách xem Tivi.

“Tiểu Sơ cậu dạy tôi chơi game đi.” Giang Chấn sợ cậu mất tự nhiên, bèn đề nghị.

Hai người ngồi cạnh nhau trên sàn nhà chơi PUBG

“A a a không có máu! Ba ơi mau cứu con ————” Tập trung chơi game đến mức quên luôn hoàn cảnh xung quanh, Văn Tiểu Sơ bắt đầu kêu to.

“Tôi cũng không có máu, cậu đừng chạy qua kia!” Giang Chấn cũng luống cuống chạy theo, bản thân Văn Tiểu Sơ chơi đã chẳng ra gì, lại thêm một tay mới, hai người y như con ruồi không đầu, bị người ta đuổi theo đánh, sau đó hồi đầu thổ kiếm[3] cùng nhau tử trận.

[3] Hồi đầu thổ kiếm []: đại khái là mặt xám ấy, giống như đang chơi mà bị giết thì thì biểu cảm sẽ “mặt xám” (Cũng không biết có đúng không ˘˘).

“Chà chà... Cái gì mà mất máu chứ, không may mắn chút nào.” Bà Giang đang xem Tivi, oán trách nói.

“Mẹ cũng coi như mẹ bác sĩ mà còn kiêng kị cái này, vốn đã không có máu, vậy phải nói sao đây?” Giang Chấn cười nói.

“Có thể tìm từ khác thay thế, ví dụ như...” Mẹ Giang chăm chú dán mắt vào Tivi, bên trên đang chào hàng bộ dụng cụ dưỡng sinh cách điện gì đó, “Nước sinh mạng các loại.”

“...”

Một lát sau, hai người lại bắt đầu hi sinh kêu gào.

“A a a không có nước sinh mạng rồi! Cứu mạng a —————”

Cha Giang cầm một quyển sách dày nhô đầu ra, từ trên mắt kính nhìn bọn họ: “Lộn xộn cái gì.”

Hai người ngồi đến 6 giờ, bởi vì hẹn bạn già ăn cơm nên rời đi, Văn Tiểu Sơ tiếp tục ngây ngô thẹn thùng, giống như tự cho mình là chủ nhân, cũng cáo từ về nhà.

Ban ngày sợ hãi xen lẫn hưng phấn, cậu lo là mình mất ngủ, nuốt một viên Melatonin, sau đó thì như thường lệ gửi tin nhắn nói chuyện trên trời với Giang Chấn.

“Cha mẹ anh thật là tốt...”

“Bọn họ rất tốt, nhưng cũng không có gì đặc biệt cả.”

Văn Tiểu Sơ hơi khổ sở, gia đình như vậy mới có thể nuôi ra một người hoàn mỹ như Giang Chấn, từ trước đến nay cha mẹ cậu đều mặc kệ cậu, cho nên tính cách mình mới trở nên kỳ quái như vậy.

“Trời ơi má ơi ——— trời ơi mẹ ơi ———” Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, là Giang Chấn gọi đến.

“Cha mẹ cậu ở quê, cho nên mới cảm thấy hơi nhớ bọn họ?”

“...Cũng nhớ.”

“Tại sao?”

“Từ nhỏ bọn họ đã không quản tôi, từ khi bắt đầu gửi ở nhà trẻ cho đến bây giờ cũng không thật sự muốn trò chuyện với tôi, chỉ biết hỏi tôi thi đứng thứ mấy...” Văn Tiểu Sơ cảm thấy mất mát nói, “Đại học cũng là tôi tùy tiện báo danh, người ta nói ở đây có rất nhiều hải sản để ăn, anh xem cái gì tôi cũng không hiểu.”

Có lẽ do hôm nay ông bà Giang kích thích cậu, cho nên cậu mới sẵn sàng đem những lời này cẩn thận kể ra: “Tôi nhớ bọn họ, nhưng mà về rồi cũng không có gì để nói...”

Giang Chấn yên lặng một hồi, có lẽ là không biết nói gì, nghe những lời an ủi lúc này luôn không thật chút nào.

Cậu bắt đầu buồn ngủ, mê mê trùng trùng không biết mình lại nói những gì.

“...Tôi cảm thấy làm bạn với anh, vô cùng vô cùng vui vẻ.”

Văn Tiểu Sơ nằm trên giường, mắt mờ mịt buồn ngủ, âm thanh nghe vào lại mềm nhũn, giống như vỏ ngọc trai mở ra sau khi được nước biển gội rửa, lộ ra thịt mềm trắng ngọc.

“Tôi cũng rất vui về...” Nghe thấy âm thanh Giang Chấn như gần như xa, “Nếu như... Có thể đến tìm tôi... Luôn luôn...”

Cậu không biết đã ngủ lúc nào.

Rất nhanh đã đến Nguyên Đán, sau khi chủ quản biết cậu không làm gì ngày Nguyên Đán thì không chút nhân tính muốn cậu tăng ca nửa ngày.

Văn Tiểu Sơ cảm thấy mình cũng không có gì để oán trách, suy cho cùng trước nay cũng không có ai ăn Tết cùng cậu, cậu không hỏi Giang Chấn, thứ nhất là cảm thấy chắc chắn anh sẽ về nhà cha mẹ ăn Tết, hơn nữa cũng không muốn anh thấy mình quá lẻ loi đáng thương.

Cậu mua nguyên liệu nấu lẩu, muốn làm liên hoan ở nhà một mình.

Lúc đang rửa trái cây, Giang Chấn gọi điện đến.

“Nguyên Đán cậu muốn đi đâu?” Bên kia điện thoại hò hét ầm ĩ.

“Tôi... tôi đi về nhà.” Văn Tiểu Sơ hỏi chột dạ.

“Cậu về nhà?” Giang Chấn thoáng giật mình, “Không phải lần trước cậu nói Nguyên Đán chỉ nghỉ một ngày thôi sao?”

“Không phải, ở nhà tôi.” Văn Tiểu Sơ thấy mình bị bại lộ, lấy tay qua cạy kéo một con nghêu mới, con nghêu mềm nhũn trốn cậu.

“Khu nhà Văn Sơn?”

“Ừ.”

“Vậy cậu đi cùng tôi đi, tôi đang ở bờ sông quảng trường đây, mấy đồng nghiệp nói muốn bước qua năm mới.” Nghe âm thanh Giang Chấn so với bình thường sáng sủa hơn, có lẽ nguyên do là đang ở cùng với các đồng nghiệp.

“Anh đang ở cùng một chỗ với đồng nghiệp à? Tôi đi có thích hợp không?” Văn Tiểu Sơ thoáng do dự.

“Không có gì là không thích hợp, tôi thấy cậu luôn một mình bực bội ở nhà, nếu không sợ đông người thì ra ngoài chơi một chút đi.” Âm thanh xung quanh hơi nhỏ, có lẽ là Giang Chấn đã tìm một nơi yên tĩnh, “Hơn nữa, chúng ta đã không gặp một tuần nay rồi.”

Ý cười của anh mang theo dịu dàng quyến luyến, Văn Tiểu Sơ nghe mà trong lòng vừa đau vừa mềm. Trước nay cậu không cảm thấy một thân một mình ăn Tết sẽ khiến người khác khổ sở, bỗng được người khác quan tâm, lại đột nhiên sinh ra chút uất ức mà xưa nay chưa từng có, vì vậy liền bỏ con nghêu xuống chạy đi thay quần áo.

Giang Chấn nói muốn đến đón cậu, cậu thấy xa quá, nhất định không đồng ý, cuối cùng hai người cũng hẹn gặp nhau ở nơi này.

Đêm khuya trời đông giá rét nhiệt độ rất thấp, cậu mang theo bao tay của Giang Chấn, có lẽ bác sĩ biết mình đáng thương nên sau này đã không mang bao tay lại nữa.

Các đồng nghiệp của Giang Chấn đều là bác sĩ và ý tá trẻ tuổi, cởi áo blouse trắng xuống cũng vô cùng bình dị gần gũi, ban đầu Văn Tiểu Sơ rất khẩn trương, sau đó thì từ từ thả lỏng, cũng vui vẻ đi theo.

Lúc sắp bước sang năm mới sẽ bắt đầu bắn pháo hoa long trọng, cậu ở đây đọc bốn quyển sách, từ trước đến nay cũng chưa từng tham gia hội họp long trọng như vậy.

Pháo hoa khổng lồ ở trên đỉnh đầu, chòm này chưa tắt thì chòm kia lại nổi lên, ánh sáng chói lóa lần lượt thay nhau phản chiếu toàn bộ không trung, mặt biển phản chiếu ánh sáng ngoằn ngoèo, cách cậu gần như vậy, tựa như đưa tay một cái là có thể chạm đến những thứ ảo ảnh ấy. Cảnh mộng ảo chói lọi như vậy khiến cậu cảm thấy có chút không tưởng, cậu bước đến chen lẫn giữa đám đông ở nơi này, không khỏi cảm thấy hoảng hốt và lúng túng, cậu muốn đi tìm người quen, một người có thể đưa cậu trở về hiện thực, cậu quay đầu tìm, Giang Chấn lại ngay sau lưng cậu, chặt chẽ bảo vệ cậu, ánh lửa lấp lánh chiếu vào cặp mắt dịu dàng tĩnh lặng như nước biển, trông thật nhu hòa, ánh sáng lung linh tuyệt trần như vậy, như thể đây là một giấc mơ sống động nhất.

Giang Chấn nhìn cậu, há miệng muốn nói gì, có thể cậu không nghe rõ. Âm thanh đám đông ồn ào tựa như cũng bị pháo hoa đè ép, xung quanh tất cả đều im lặng, ngọn lửa lưu chuyển, sương mù bốc lên, bầu trời đầy sao, màn đêm mây khói, buổi hội họp long trọng tráng lệ to lớn này thật giống như chuẩn bị vì cậu mà chính cậu cũng chưa kịp chuẩn bị để tổ tình.

Cậu ngẩng đầu lên, dùng sức ấn cổ Giang Chấn xuống, không hề có trình tự nào, mạnh mẽ hôn anh một cái.

Đầu óc cậu không tỉnh táo lắm, mất đi năng lực suy tư, chỉ biết trợn mắt nhìn Giang Chấn.

Về mặt Giang Chấn thoáng giật mình, rồi quét mắt qua một bên như có chút suy nghĩ gì đó.

Dũng khí của Văn Tiểu Sơ bị cậu kích động mà nhanh chóng biến mất, cậu bỗng sợ hãi, cậu thích bác sĩ

Giang như vậy, có thể anh sẽ tức giận ném cậu xuống biển, hoặc có lẽ sẽ xoay người đi mất chẳng?

Giang Chấn không phải loại người thô lỗ đó, anh sẽ không đánh người, thân là bác sĩ phẩm chất đạo đức vững vàng, dù có đánh mình bị thương, cũng sẽ không thể nào ngồi yên không để ý đến, có lẽ anh sẽ mãi mãi không để ý đến mình nữa.

Hoặc là, nói: “Thật xin lỗi, khiến anh hiểu lầm, nhưng tôi không có ý đó.”

Rốt cuộc thì hai trường hợp này cái nào hỏng hét hơn đây?

Để cậu mãi mãi cũng không được nhìn thấy Giang Chấn và nhìn anh giữ khoảng cách với mình thì loại nào càng làm người ta khổ sở hơn đây?

Cậu bị tưởng tượng của mình dọa sợ ngây người, suy nghĩ nhất thời gần như khiến đầu cậu nổ tung, tất cả tươi đẹp, ảo tưởng mà cậu từng cho là đương nhiên đều nhanh chóng lặn mình biến thành sợ hãi và thấp thỏm, nháy mắt cậu có chút không hiểu, bản thân dựa vào cái gì mà chắc chắn Giang Chấn sẽ thích cậu, chấp nhận cậu? Hành động kích động như vậy không chỉ mang đến phiền não cho người khác, cũng sẽ chôn vùi thứ tình cảm không rõ ràng của cậu, nếu như vừa rồi không có cái hôn kia, cậu hoàn toàn có thể nói bóng gió tuần tự từng bước hoàn thành lời tỏ tình của mình, cho dù không thành công, cũng còn có thể có thể diện mà rút lui. Vừa rồi là cậu hút phải á phiện sao? Tại sao cậu luôn làm những việc thiếu suy nghĩ như vậy chứ?

Giang Chấn không nói lời nào, tựa như có thâm ý mà nhìn cậu.

Văn Tiểu Sơ không hiểu anh có ý gì, anh sẽ không đọc tâm không đọc suy nghĩ, cũng sẽ không đọc được ánh mắt, cậu đã bị ảo tưởng trong đầu mình quật ngã trên đất.

Mất cậu nhanh chóng tuôn ra lượng lớn nước mắt, cậu không muốn nghĩ đến nữa! Cậu bày tỏ thất bại! Cậu không muốn nghe Giang Chấn dùng mọi cách lựa lời để từ chối cậu, cậu biết nội tâm anh dịu dàng và được giáo dục rất tốt, cậu do dự lâu như vậy, vẫn không thể tìm ra cách nào có thể giữ được bộ mặt tự tôn khi phải nghe đến lời từ chối, bản thân mình còn làm khó anh.

Đều tại Kỳ Khả Thu! Đều tại cô ta tẩy não nói Giang Chấn nhất định thích cậu!

Văn Tiểu Sơ hô hấp dồn dập, Giang Chấn nhìn biểu cảm của cậu cũng biết sắp hỏng hét. Lúc này một chòm pháo hoa mới lại tiếp tục bắn, đám đông đang trào dâng, tiếng reo hò dần lớn, lần ắt tất cả xì xào bàn tán. Văn Tiểu Sơ bắt đầu giùng giàng muốn chạy trốn, bộ dáng như bị bắt cóc, nước mắt rưng rưng sắp chảy nửa ngày, cuối cùng vẫn không nhịn được, dùng dằng bỏ đi.

Bỗng cậu bị dùng sức kéo một cái, mặt bị ấn lên bả vai Giang Chấn, cậu cảm giác được tay Giang Chấn ở trên đầu cậu, mang ý trấn an. Văn Tiểu Sơ cảm thấy xấu hổ, nhưng không có giấy dựa, bị anh nửa ôm rời khỏi đám đông.

Tiếng người đi xa, cậu cũng không có ý muốn mở mắt, toàn bộ nước mắt đều dính trên chiếc áo khoác dài của Giang Chấn. Trong đầu cậu nghĩ, dù sao anh cũng không yêu mình, điều này thì có quan trọng gì với mình đâu.

Cứ như vậy bị kéo đi một hồi, bàn tay Giang Chấn vỗ nhẹ nỗi buồn của cậu một lúc lâu.

Cuối cùng Văn Tiểu Sơ cũng bình tĩnh lại, cậu hít sâu một hơi rồi đẩy Giang Chấn ra, không chịu nhìn thẳng mắt anh, cứ nhìn chăm chăm huy hiệu cài trên cổ áo khoác anh không rời, đó là huy hiệu được tặng kèm cậu mua được trong lúc chơi trò chơi, lúc đùa giỡn anh đã cài lên đó, thế mà Giang Chấn vẫn mang theo.

Anh ấy cứ một mực làm chuyện dung túng mình như vậy, mới khiến cho mình tự mình đa tình đến mức này.

Cậu xoa xoa mắt, tháo bao tay ra nhét vào túi Giang Chấn, nói: “Tôi về đây, tôi không thích nhiều người, cũng không thích náo nhiệt, tôi chỉ thích một mình trải qua Nguyên Đán.”

“Em muốn đi bây giờ?”

“Ừm.” Cậu sống không còn gì luyến tiếc mà gật đầu, xoay người chuẩn bị đi, cậu muốn về nhà định cho mình ăn cái lẩu, sau đó thì ôm chăn khóc lớn một trận.

Giang Chấn nắm cái khăn quàng màu đỏ của cậu quấn hai vòng, Văn Tiểu Sơ giống như một con quay bị anh vòng trở lại, bác sĩ tốt cuộc cũng lộ ra nụ cười quen thuộc, nói: “Hôn người ta xong thì muốn quýt?”

Văn Tiểu Sơ ngây ngốc nhìn bác sĩ anh tuấn.

“Lúc hôn anh em đã nghĩ gì?” Giang Chấn hơi cúi đầu, thử nhìn thẳng vào mắt cậu.

Văn Tiểu Sơ vẫn còn ngây ngốc, cậu quả thật không biết nói gì, bởi vì khi ấy cậu cái gì cũng không nghĩ.

“Vậy sau khi em hôn xong thì muốn anh làm gì?” Giang Chấn tiếp tục ân cần dẫn dắt.

Vẫn không có trả lời.

Giang Chấn thấy hỏi chắc chắn cũng không được gì, đành thở dài nói: “Xem ra em thật sự muốn hôn xong rồi chạy, vậy em về nhà tự trải qua Nguyên Đán đi.”

“Không phải vậy, tôi cũng muốn anh hôn lại.” Văn Tiểu Sơ nói xong mấy chữ cuối cùng còn mang theo ghen ngào.

“Hôn xong sau đó thì sao?”

Văn Tiểu Sơ ngây ngốc lắc đầu, dáng vẻ hết sức đáng thương: “Không biết, đến hôn lại đi.”

“Được rồi.” Giang Chấn cười một tiếng, nhích đến gần

Văn Tiểu Sơ thấy sau lưng anh pháo hoa rực rỡ, bầu trời đêm bát ngát, còn xuất hiện một chiếc máy bay kéo cái đuôi thật dài chậm rãi xẹt qua, cuối cùng là đôi mắt thâm thúy phóng to phản chiếu chính mình.

Môi của anh mềm mại mà ấm áp, mang theo năng lực không thể kháng cự, tay anh cũng rất ấm áp, Văn Tiểu Sơ dán chặt vào vách tường sau lưng, Giang Chấn cho cậu nụ hôn không hề qua loa lấy lệ giống như mình, anh thăm dò trong miệng cậu, mút lấy đầu lưỡi, dây dưa mỗi tắc trong khoang miệng cậu, cậu nghe bản thân phát ra âm thanh nghẹn ngào, hòa lẫn với tiếng nước chảy nhỏ nhỏ. Đại não cậu giống như bị chia thành hai bộ phận, một nửa thì ngợp trong vàng son đầu choáng mắt hoa, một nửa lại phát ra âm thanh thổ tào kỳ quái không giống với ngày thường: “Bác sĩ khoa tai mũi họng thật sự rất hiểu rõ toàn bộ khoang miệng.”

Cậu không biết bọn họ đã hôn bao lâu, cậu thả lỏng bắt lấy ống tay áo đối phương, mất đi một phần sức lực, toàn thân đều nóng rang, nhất là khuôn mặt được Giang Chấn dùng tay phải nâng lên. Hai chân cậu như nhũn ra, gần như ngã khụy, nếu không phải đối phương còn một cánh tay dùng sức ôm cậu, có lẽ cậu đã nhũn xuống đất, nụ hôn ướt át này giống như rượu Campari, ngọt vô cùng nhưng vẫn khiến người khác đắm chìm.

Giang Chấn hơi đẩy ra, hỏi: “Bây giờ hài lòng chưa?”

Cậu vốn không nói nên lời, môi bị hôn nên hơi sưng, còn kéo theo giọt nước óng ánh, cậu lắc đầu một cái.

Bác sĩ anh tuần lần nữa mỉm cười, lần nữa cúi đầu.

Hoàn.

4. Chương 4: Ngoại Truyện: Kỳ Khả Thu Miệng Qua

Hôm nay Văn Tiểu Sơ vẫn như thường lệ phải dậy sớm đi làm, Giang Chấn hiếm thấy nghỉ phép.

Thế nhưng Văn Tiểu Sơ lại ỷ lại giường, lăn từ giường đầu Đông đến giường đầu Tây cũng không đứng lên, muốn bác sĩ đỡ cậu. Giang Chấn mặc đồ ở nhà kẻ đường hoa văn chui vào chăn hôn cậu một hồi, dùng tay vừa xoa vừa bóp cái bụng mềm mại của cậu, cuối cùng nháo đến khi cậu tỉnh lại.

Kết quả ỷ lại giường đến nhất thời sáng khoái, nên đã bị kẹt xe.

Văn Tiểu Sơ giống như con kiến trên chảo nóng đi lòng vòng khắp phòng, cuối cùng cầm quần áo mặc chỉnh tề, chạy như điên tới cửa đổi giày, bị Giang Chấn giữ lại ăn rất nhiều hải sâm. Đó là trái cây khô mà cha mẹ Giang Chấn gửi tới, đã ngâm nước suốt một đêm, giống như khối thịt béo không mùi không vị, Văn Tiểu Sơ ghét ăn nhất loại hải sản có tiếng mà không có miếng nhất, uống cái danh hải sản mà lại không có hương vị hải sản, hai người vật lộn ở cửa hết hai phút, cậu ăn mà mặt như đưa đám, sau đó dùng cái miệng ướt át hôn lên mặt bác sĩ một cái, rồi phóng ra cửa như gió.

“Lúc ra cửa bác sĩ không nên ép tôi ăn hải sâm.” Văn Tiểu Sơ mặt không đổi nhìn chằm chằm màn hình nói chuyện với Kỳ Khả Thu, dáng vẻ rất ưu sầu, “Xém chút nữa đã đánh nhau.”

“...Cậu đừng tưởng rằng làm bộ dáng như rất nghiêm túc này thì tôi không nhìn ra được cậu đang tú ân ái nha.” Kỳ Khả Thu chỉ trích cậu, “Nếu như cậu thích thì lần sau tôi đem cho cậu ăn! Mỗi ngày nuôi như vậy, bác sĩ cũng không sợ cậu bị thừa dinh dưỡng.”

“Anh ấy nói mỗi ngày tôi phải sử dụng não rất vất vả, đương nhiên mới muốn cho ăn ngon một chút.” Văn Tiểu Sơ xé bỏ ngụy trang, hiện ra biểu cảm hạnh phúc, thật ra lời bác sĩ vốn là “Ăn ngon một chút mới có thể luôn mập mạp trắng trẻo thế này”, nhưng cậu không thể không biết xấu hổ mà nói cho Kỳ Khả Thu.

“Phi! Vậy cậu ăn đậu phộng cho bổ não ấy!” Kỳ Khả Thu rất tức giận, hết sức ghen tị Văn Tiểu Sơ có số đào hoa, “Nếu bác sĩ ưu tú như vậy, làm sao cậu có thể không cảm giác được nguy hiểm chứ? Không sợ người khác khao khát anh ta sao?”

“Cảm thấy bác sĩ là người rất có đạo đức, anh ấy sẽ không bị người khác cõm mắt.” Văn Tiểu Sơ rất có lòng tin, “Nếu như anh ấy thay lòng, cũng chắc chắn sẽ nói trước với tôi.”

“...Cậu cho đây là lời khen à?”

Tuy nhiên Kỳ Khả Thu vẫn không thể làm gì khác, tính tình lớn hơn trời, nhưng mà sức mạnh miệng qua lại vô cùng lớn.

Buổi tối Giang Chấn ôm máy tính gõ gõ, còn hiêm khi thấy đeo một cặp kính không gọng, Văn Tiểu Sơ cầm tai nghe vào ngồi cạnh anh chơi game, sau đó nắm chắc thời gian chờ tử vong để thưởng thức gò má Giang Chấn, càng nhìn càng thích, ném tay cầm rồi nhào tới hỏi: “Anh đang viết gì dạ~”

So với dính đường còn ngấy hơn.

“Giúp bạn bè sửa luận văn.”

Văn Tiểu Sơ chớp mắt đến gần, trên màn hình toàn là danh từ chuyên môn kỳ quái, không như cậu chỉ tiện tay gõ loạn mấy chữ trên bàn phím là có thể nhìn hiểu.

Giang Chấn thử chuyên tâm vào công việc, Văn Tiểu Sơ nằm trên vai anh, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả bên tai, anh vốn tưởng Văn Tiểu Sơ giả vờ xem không hiểu thì sẽ ngại phiền mà chạy qua một bên chơi, kết quả cậu càng ngày càng không đứng đắn, cơ thể uốn tới ẹo lui, móng vuốt còn sờ loạn.

“Tiểu Sơ em trước tiên chơi một lúc đi, để anh làm xong cái này.” Giang Chấn bắt đắc dĩ nói, Văn Tiểu Sơ thỏa mái khởi xương đến tủy tâm sở dục, vốn không giống với vẻ bề ngoài nhìn u mê thuần khiết.

“Sao bây giờ anh không làm...” Văn Tiểu Sơ biết còn hỏi.

“Em ở đây làm gì, so với mèo còn dính người hơn.” Giang Chấn giật giật bả vai, run rẩy muốn kéo Văn Tiểu Sơ từ trên người xuống.

Văn Tiểu Sơ “Ai nha” một tiếng bò trở về ghế sofa, lúc này điện thoại Giang Chấn reo, anh nhận.

“Ừ... Tôi sắp xem xong, tối nay là có thể gửi cho cô... Ừ... Không sao, không cần...” Ở bên này Giang Chấn nói chuyện điện thoại, bên cạnh Văn Tiểu Sơ lại lén lút mọc ra tai thỏ nghe lén, dường như giọng nói trong điện thoại là nữ, cậu rất thích rình mò sinh hoạt cá nhân của Giang Chấn, mặt còn thích giả vờ không thèm để ý, bởi vì nếu như biểu hiện của cậu quá tiêu cực, thì Giang Chấn sẽ bắt cậu tham gia xã giao, trong lòng cậu đối với lần này rất mâu thuẫn.

Giang Chấn vừa nói vừa đi đến ban công, Văn Tiểu Sơ đành phải tiếp tục game của cậu.

Một lát sau Giang Chấn quay lại, xách máy tính đi vào thư phòng, nói: “Hôm nay anh đã đồng ý giúp người ta làm cho xong, em thành thật một chút.”

Văn Tiểu Sơ thở dài nói: “Bác sĩ em cảm thấy gần đây anh đối với em không tốt lắm.”

“Anh sao lại đối với em không tốt, rõ ràng vẫn rất tốt mà.” Giang Chấn cười nói.

“Trước kia anh nhất định sẽ đến hôn hôn em rồi mới làm việc...”

Giang Chấn đành quay lại, nặn mặt Văn Tiểu Sơ thành một con cá nóc, sau đó hôn cậu một cái, Văn Tiểu Sơ cuối cùng cũng hài lòng, để Giang Chấn đi viết luận văn.

“Nếu em không có việc thì nấu thức ăn khuya đi, trong tủ lạnh có sủi cảo tôm và chè trôi nước đó.” Giang Chấn nói.

Văn Tiểu Sơ yên tĩnh chơi một hồi giống như con heo nhỏ, đang bình luận tin tức mà chủ quản chia sẻ trong phạm vi bạn bè, có hơi buồn bực ngán ngẫm. Gần đây cậu mất đi tình hữu nghị với Kỳ Khả Thu, bởi vì cậu lúc nào cũng không kiềm được mà nói đến bác sĩ ưu tú nhà mình trong lúc nói chuyện, khiến Kỳ Khả Thu vô cùng ghen tị, không muốn nói chuyện phiếm với cậu nữa.

Vì vậy cậu chỉ có thể hiền huệ đi nấu thức ăn khuya.

Lửa mở lớn, chè trôi nước hạt mè biến thành hạt mè khét, cậu một chút cũng không xấu hổ, bưng bát chạy vào thư phòng Giang Chấn.

Trên màn hình máy tính Giang Chấn xuất hiện một cô gái trẻ tuổi mặc áo khoác dài màu trắng tóc xoăn dài, sau lưng là vách tường màu xanh đen và rất nhiều dụng cụ thí nghiệm, đang mỉm cười nói chuyện với Giang Chấn.

Văn Tiểu Sơ duỗi cánh tay dài tránh khỏi khu vực ống kính, để hạt mè khét lên bàn.

“Cảm ơn.” Giang Chấn quay đầu cười với cậu.

“Anh đang nói chuyện với ai à?” Người phụ nữ trong ống kính hỏi.

“Bạn anh, Tiểu Sơ lại đây, chào hỏi.” Giang Chấn đưa tay kéo cậu.

Mỗi lần Văn Tiểu Sơ nhìn thấy thân bằng của Giang Chấn đều phải làm thật tốt tâm lý xây dựng nên bây giờ cảm thấy rất khẩn trương, giấy giũa muốn chuồn đi, liều mạng lắc đầu.

Bác sĩ năng lực vô hạn, có lẽ là vì mình được ăn rất nhiều hải sâm còn dư lại, cậu bị bắt đứng trước webcam giả cười chào hỏi một tiếng, vẻ mặt của mình trong cửa sổ nhỏ thì vụn vụn, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với cô gái có khuôn mặt đẹp dễ tính xảo này.

“Eh? Hai người ở cùng một chỗ sao?” Cô gái hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy.”

Trong màn hình cô gái như có điều suy nghĩ rồi gật đầu một cái.

Lúc gần 12 giờ, cuối cùng Giang Chấn cũng kết thúc công việc, quay về phòng ngủ.

Lúc cửa phòng mở Văn Tiểu Sơ vội vàng ném sách qua một bên, bày ra vẻ mặt chuẩn bị xong, nhưng Giang Chấn lại không để ý đến cậu, chạy đi tắm trước. Văn Tiểu Sơ cảm thấy mình cứ làm ra cái vẻ mặt này rất mệt mỏi, đành phải thôi, tiếp tục đọc sách.

Phút chốc Giang Chấn đã từ phòng tắm đi ra, Văn Tiểu Sơ vẫn mảnh khảnh cũ, lại bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh huấn luyện ban nãy. Từ lúc bác sĩ đi vào phòng đã chú ý tới hành động làm ra vẻ của Văn Tiểu Sơ, muốn cố tình không để ý cậu một chút, không ngờ cậu vẫn kiên nhẫn không thôi, nếu như mình không bắt chuyện, có lẽ cậu sẽ một mực kiên trì tiếp.

Anh nhảy lên giường trực tiếp ấn ngã Văn Tiểu Sơ, hôn mê hôn lên miệng cậu một cái, mũi kề mũi nói: “Tức cái gì chứ?”

Văn Tiểu Sơ bị hôn, theo thói quen muốn cười, lại vội vàng không chế mình, đẩy Giang Chấn ra, hai người ngồi đối mặt nhau nói chuyện.

“Anh không nên bắt em phải chào hỏi với đồng nghiệp anh... Cho dù muốn giới thiệu chúng ta quen biết, cũng phải nói cho em trước mười phút, em muốn làm chuẩn bị... Rõ ràng lần trước em đã nói với anh rồi, anh sao lại như vậy...” Văn Tiểu Sơ rất tủi thân, cậu không giỏi cùng người khác giao du, lại rất muốn biểu hiện thật tốt trước mặt bạn bè của bác sĩ, cho nên trong lòng rất áp lực.

“Nhưng cô ấy không phải đồng nghiệp của anh.” Giang Chấn làm vẻ mặt vô tội.

“Đây vốn không phải trọng điểm! Bác sĩ không cho phép anh đổi chủ đề!” Văn Tiểu Sơ kháng nghị.

“Diệp Nhã Văn là bạn gái trước của anh.”

“.....”

Văn Tiểu Sơ không ngờ tới nội dung câu chuyện lại có xu hướng này, ngây ngốc há miệng nhìn Giang Chấn.

Giang Chấn mở đèn bàn bên cạnh mình làm bộ chuẩn bị đọc sách, chờ Văn Tiểu Sơ nói chuyện.

Hồi lâu, cậu sâu kín thở dài, nói: “Cô ấy thật xinh đẹp... Nếu như cô ấy cướp mất bạn trai em, em chắc chắn sẽ không nhận được mà chúc phúc bọn họ...”

Sau khi Giang Chấn nghe nửa câu, không nhận được hơi ghen hòng, nói: “Bọn họ? Không phải là chúng ta sao?”

“Anh là bạn trai em sao? Anh chỉ nói chúng ta là bạn, sao anh lại nói như vậy...” So với bạn gái trước, Văn Tiểu Sơ càng so bì cái này, cậu nói xong lại cảm giác trái tim bị tổn thương, cúi đầu, cậu cũng rất muốn để mọi người biết quan hệ của cậu và Giang Chấn.

Giang Chấn khép sách lại, ôm Văn Tiểu Sơ vào lòng, dùng tay vuốt ve mái tóc cậu, nhìn vào đôi mắt đen nhỏ của cậu, không trả lời ngay lập tức, dường như đang lựa lời.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mi mắt Văn Tiểu Sơ một cái, nói: “Xin lỗi Tiểu Sơ, anh theo bản năng nói như vậy, bao giờ cũng cảm thấy không biết làm sao để mở miệng với người khác, dù sao trước đây anh cũng qua lại với bạn gái.” Tay anh càng dùng sức ôm Văn Tiểu Sơ, “Giải thích với người khác, sẽ cảm thấy hơi khó xử.”

Ban đầu trong lòng Văn Tiểu Sơ cũng không thật sự trách anh, thấy Giang Chấn thẳng thắn nói ra, tâm lý lập tức tha thứ cho anh, ngoài mặt còn muốn làm nũng, càng được cưng chiều nhiều hơn.

“VẬY... Lần sau anh có thể nói anh có bạn gái, nhất định phải là nữ giả nam trang.”

Giang Chấn cười, ánh mắt thân mật nhìn cậu cười: “Thật ra sau khi em ra ngoài anh đã giải thích với cô ấy, cô ấy dường như rất ngạc nhiên.”

Văn Tiểu Sơ gật đầu một cái nói: “Đương nhiên sẽ ngạc nhiên, không phải cũng giống như Kỳ Khả Thu có năng lực tiếp nhận mạnh như vậy.”

“...Sao em lại thích cô ta như vậy...” Giang Chấn không rõ tâm tình của mình là gì, Văn Tiểu Sơ vốn không giống như anh dự liệu sẽ ghen như vậy, trái lại là mình có hơi ghen. Anh trở mình, đặt Văn Tiểu Sơ ở dưới thân, một tay vuốt ve vòng eo gầy nhỏ, một tay cởi cúc áo ngủ của cậu.

“Cô ấy cũng lâu rồi không để ý đến em, chắc là bởi vì em có anh nên mới lạnh nhạt với cô ấy, có thể vẫn còn thiên vị...” Văn Tiểu Sơ vừa nói, bỗng nhiên hét lên một tiếng, “Ài nha sao anh cắn em!”

Giang Chấn hơi bất bình tức giận nhìn cậu, lúc này vừa mới liếm cắn ở trên ngực cậu, Văn Tiểu Sơ đã tinh tế kêu hai tiếng, bắt đầu sờ loạn trên người Giang Chấn.

Giang Chấn đè tay cậu, bất mãn nói: “Để xem em làm thế nào nhìn bạn trai em và bạn gái trước ở chung với nhau mà phản ứng vẫn bình thản như vậy...”

“VẬY anh muốn thế nào đây... Cào bị thương mặt cô ấy sao? Em sẽ không làm loại chuyện như vậy với con gái đâu...” Văn Tiểu Sơ bị lột sạch sẽ, còn đang suy nghĩ một chút nên hay không, “Hay là cào bị thương cái mặt đẹp của anh đi, dù sao đắp dấu anh tuần của bác sĩ cũng khắc sâu trong lòng em...”

Giang Chấn không ngờ phương pháp giải quyết vấn đề này lại là cào bị thương mặt mình, anh chỉ có thể vội vàng chặn kín miệng Văn Tiểu Sơ lại, cố gắng khiến cậu không phát ra âm thanh phỉ lời nào ra ngoài.

Mùa đông ẩm áp trong phòng ngủ xuân ý dạt dào, mùi hoa nhài phảng phất nung theo làn sương của máy xông hơi bay ra, cùng Văn Tiểu Sơ mang theo tiếng rên rỉ nức nở, một phòng xuân tình tràn đầy.

Sau một tuần ngắn ngủi, Diệp Nhã Văn đem chuyện “Giang Chấn quen người bạn trai” này, sống động như thật loan truyền khắp phạm vi bạn bè của họ, nhìn bộ dạng mọi người đều hiểu ngầm không khai báo, Giang Chấn vô cùng hài lòng vác theo Văn Tiểu Sơ mời bạn gái trước ăn một bữa lớn.

Lần sau, cuối cùng anh cũng có thể tự nhiên dẫn Văn Tiểu Sơ đến trước mặt bạn bè, giới thiệu nói “Đây là bạn trai của tôi”.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-dong-nang-am>